

נא א למנצח מזמור לדוד: ב בבוא אליו נתן הנביא בא אשר בא אל בית שבע: ג חנני אלהים ^{תהלה} בחסדך ברב רחמיך מחה פשעי: ד (הרבה) הרב בבסני מעוני ומחטאתי מחרני: ה כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי

— שיימוש תהלים —

לנטמא בזנות

בבוא אליו נתן הנביא (נא, ב) [שימוש תהלים לפרק נא] אם יש לו חטא יאמר על שמן שומשמן עם שם שלו שהוא ד"ם. ד' מן מ' "דפרים בחלוף אי"ק, מ' מן ב' בבוא באלב"ם. ואמור אותו ג"פ ערב ובוקר וצהרים. וימשח גופו באותו שמן.

— זוהר תהלים —

חטאתי נגדי תמיד - אפילו לאחר התשובה פשפש במעשיו

כי פשעי אני אדע וגו' (נא, ה): [זוהר ח"א פ'

נח (דף עג:)] פתח ואמר, (תהלים נא) כי

פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד. כמה יש לבני אדם להשמר מחטאיהם לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי אחר שחטא אדם, רשום חטאו למעלה ולא נמחק, רק בכח של תשובה רבה, כמו שנאמר (ירמיה ב) כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך ברית נכתם עונך לפני. בא ראה, כיון שחטא אדם לפני הקדוש ברוך הוא פעם אחת - עושה רשם. וכשחטא בו פעם שנייה - מתחזק יותר אותו הרשם. חטא בו פעם שלישית - מתפשט אותו הכתם מצד זה לצד זה, ואז כתוב נכתם עונך לפני. בא ראה, כיון שחטא דוד המלך לפני הקדוש ברוך הוא על העסק של בת שבע, חשב שאותו חטא נרשם עליו לעולמים. מה כתוב? (שמואל ב יב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות. העבר אותו הרשם מלפניו.

אמר לו רבי אבא, והרי שנינו שבת שבע היתה של דוד המלך מיום שנברא

העולם, למה נתן אותה הקדוש ברוך הוא לאוריה החתי מקדם לזה? אמר לו, כך דרכו של הקדוש ברוך הוא - אף על גב שמזמנת לכן אדם להיות שלו, מקדים אחר ונושא אותה עד שמגיע זמנו של זה. כיון שהגיע זמנו, נדחה זה שנשא אותה מלפני האחר הזה שבא אחר כך ומסתלק מהעולם, וקשה לפני הקדוש ברוך הוא להעבירו מהעולם כשעדין לא הגיע זמנו מלפני האחר הזה. וסוד שבת שבע שנתנה לאוריה החתי [כפי שאמרנו] בתחלה, צא ודיק ותמצא למה נתנה הארץ הקדושה לכנען בטרם שבאו ישראל, ותמצא דבר זה. והכל סוד אחד הוא ודבר אחד. בא ראה, דוד, אף על גב שהודה על חטאו ושב בתשובה, לא הסיר מלבו ורצונו מאותם חטאים שחטא ומאותו חטא של בת שבע, כי פחד עליהם תמיד שמא יגרם אחד מהם ויקטרג עליו בשעת הסכנה, ולכן לא שכח אותם ממנו ומרצונו.

דבר אחר, כי פשעי אני אדע - כל הדרגות שתלויות בהם חטאי בני אדם אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד - זו פגימת הלכנה שלא יצאה מטמאתה עד שבא

תְּמִיד: ו לָךְ לְבַדְךָ חֲטָאתִי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרֶךָ תִּזְכֶּה
בְּשִׁפְטֶיךָ: ז הֵן בְּעוֹזֵן חוֹלְלָתִי וּבַחֲטָא יַחַמְתַּנִּי אֲמִי: ח הֵן אֲמַת חֲפִצָּת בְּטַחֹת

זוהר תהלים

רבוננו, כמו שְׁנֵאמַר (תהלים נא) וְחֲטָאתִי נִגְדִי
תְּמִיד, כְּדִי שִׁיָּשׁוּב מֵהֶם.

האם חטא דוד המלך ומה היה חטאו כלל

לָךְ דְּבַדְךָ וּגְו' (נא, ו): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף

ק"א)] דוד המלך אָמַר, (תהלים נא) לָךְ

לְבַדְךָ חֲטָאתִי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי וּגְו'. לָךְ
לְבַדְךָ, מַה זֶה לָךְ לְבַדְךָ? אֵלָּא מִשׁוּם שִׁישׁ

חטאים שחוטא אדם לקדוש ברוך הוא

וּלְבַנֵּי אָדָם, וְיֵשׁ חֲטָאִים שְׁחָטָא לְבַנֵּי אָדָם

וְלֹא לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיֵשׁ חֲטָאִים

שְׁחוּטָא לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ וְלֹא לְבַנֵּי

אָדָם (אחרים). דוד המלך חטא לקדוש ברוך

הוא לבדו ולא לבני אדם. ואם תאמר, הרי

חטא אותו החטא של בת שבע, ושנינו, מי

שָׁבָא עַל אִשָּׁה עֲרוּהָ בְּרִצּוֹנָה אָסַר אוֹתָהּ

עַל בְּעֵלָהּ, וְחָטָא לְחַבְרוֹ, וְחָטָא לְקָדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא - לֹא כִּף הוּא. שֶׁהָהוּא שְׁאִתָּהּ

אוֹמַר בְּהִתֵּר הִיָּה, וְדוּד לְקַח אֶת שְׁלוֹ, וְגַט

הִיָּה לָהּ מִבְּעֵלָה טָרַם שִׁיָּצָא לְקִרְבִּי, שְׁכַף

הִיָּה מִנְהַג שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל שְׁנוֹתָנִים גַּט זְמַן

לְאַשְׁתּוֹ כָּל שִׁיּוּצָא לְחִיל, וְכַף עֲשָׂה אוֹרְיָהּ

לְבַת שָׁבַע, וְאַחַר שֶׁעֲבַר זְמַן וְהִיָּתָה פְּטוּרָה

לְכָל, לְקַח אוֹתָהּ דוּד, וּבְהִתֵּר עֲשָׂה כָּל מַה

שֶׁעֲשָׂה. שְׁאֵלְמָלָא לֹא כִּף זֶה הִיָּה בְּאִסוּר,

לֹא הִיָּה מִשְׁאִיר אוֹתָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

בִּידוֹ. וְהִיָּנוּ שְׁכָתוּב לְעִדוּת, (שמואל ב יב)

וַיִּנְחַם דוּד אֶת בַּת שָׁבַע אֲשֶׁתּוֹ. עִדוּת

שְׁאֲשֶׁתּוֹ הִיא, וְדָאִי אֲשֶׁתּוֹ, וּבַת זִוְגוֹ הִיָּתָה

שֶׁהַזִּוּגְמָנָה אֵלָיו מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם. (וסוד

הדבר מלכות של מעלה שהוא נעשה רגל רביעית

שלמה והאירה בשלמות, ואז התבסס

העולם וישבו ישראל לבטח, שכתוב

(מלכים א ה) וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל וַיְהוֹדָה וַיִּשְׂרָאֵל לְבִטַח אִישׁ

תחת גפנו ותחת תְּאֲנָתוֹ. ועם כל זה -

וְחֲטָאתִי נִגְדִי תְּמִיד, וְלֹא נִפְסַק מִהָעוֹלָם

עַד שִׁיבָא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעֵתִיד לְבָא, כְּמוֹ

שְׁנֵאמַר (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעֵבִיר

מִן הָאָרֶץ.

צריך אדם להשמר מחטאיו ולא יסטה

לְיָמִין וּלְשִׁמְאֵל וְעַם כָּל זֶה צָרִיף לְאָדָם

לְבַדֵּךְ בַּחֲטָאִיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם

עוֹמֵד מִמּוֹטָתוֹ שְׁנֵי עֵדִים עוֹמְדִים לְפָנָיו

וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם

וְחֲטָאתִי נִגְדִי תְּמִיד (נא, ה): [זוהר ח"א פ'

וישב (דף קצ"א)] אָמַר רַבִּי יוֹסֵי,

מִשׁוּם זֶה צָרִיף לְאָדָם לְהִשְׁמַר מִחֲטָאִיו

וְלֹא יִסְטָה לְיָמִין וּלְשִׁמְאֵל, וְעַם כָּל זֶה

צָרִיף לְאָדָם לְבַדֵּךְ בַּחֲטָאִיו בְּכָל יוֹם וְיוֹם,

שֶׁהָרִי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד מִמּוֹטָתוֹ, שְׁנֵי עֵדִים

עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוֹלְכִים עִמּוֹ כָּל הַיּוֹם.

רוֹצֵה הָאָדָם לְקוֹם - אוֹתָם הָעֵדִים אוֹמְרִים

לוֹ בְּשַׁעַה שְׁפוֹתַח עֵינָיו: (משלי ד) עֵינֶיךָ

לֹא תִּסְתֹּר וְעַפְפֵּיךָ יִישִׁירוּ נִגְדֶּךָ. קָם

וּמִסְדֵּר רַגְלָיו לְלַכְתָּ - אוֹתָם הָעֵדִים

אוֹמְרִים לוֹ: (שם) פִּלַּס מִעֲגָל רַגְלֶךָ וּגְו'.

וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהוֹלֵךְ הָאָדָם בְּכָל יוֹם, צָרִיף לוֹ

לְהִשְׁמַר מִחֲטָאִיו. בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כְּשֶׁבָא

הַלֵּילָה, צָרִיף לְהִתְבּוֹנֵן וּלְבַדֵּךְ בְּכָל מַה

שֶׁעֲשָׂה כָּל הַיּוֹם הַהוּא כְּדִי שִׁיָּשׁוּב מֵהֶם

וַיִּסְתַּכַּל בָּהֶם תְּמִיד, כְּדִי שִׁיָּשׁוּב לְפָנָיו

זוהר תהלים

דוד, לך לבדך חטאתי. לבדך ולא לאחר. שהוא היה אותו החטא שחטא אליו. וזהו בדבר אוריה, וזהו בחרב בני עמון. כתוב, כי ה' עיניו משטטות בכל הארץ, אלו הנקבות. וכתוב, (זכריה ד) עיני ה' המה משוטטים, אלו הזכרים. והרי הם ידועים. דוד אמר (תהלים נא) והרע בעיניך עשיתי. בעיניך? לפני עיניך היה צריך להיות! אלא מה זה בעיניך? אמר דוד, באותו מקום שחטאתי, בעיניך היה. שהייתי יודע שהרי עיניך היו זמינים ועומדים לפני ולא החשכתי אותם, הרי החטא שחטאתי ועשיתי, באיזה מקום היה? בעיניך.

למען תצדק בדברך תזכה בשפטך (י. סג): ולא יהיה לי פתחון פה לומר לפניך. בא וראה, כל אמן כשמדבר, הוא מדבר באמנותו. דוד היה בדחן המלך, ואף על גב שהיה בצער, כיון שהיה לפני המלך, שב לבדחנותו כמו שהיה כדי לבדח את המלך. אמר, רבון העולם, אני אמרתי (שם כו) בחנני ה' ונסני, ואתה אמרת שלא אוכל לעמד בנסייך. הרי חטאתי למען תצדק בדברך ויהיה דברך אמת, שאלמלא לא חטאתי, יהיה דברי אמת, ויהיה דברך בריקנות. עכשו שחטאתי, כדי שיהיה דברך אמת, נתתי מקום לצדק דברך, לכן עשיתי, למען תצדק בדברך תזכה בשפטך. חזר דוד לאמנותו ואמר תוף צערו דברי בדחנות למלך. שנינו, דוד לא היה ראוי לאותו המעשה, שהרי הוא אמר, (שם קט) ולבי חלל בקרבי (נקוד חלל, שכבר היה חלל בקרבי) כף הוא. אבל דוד אמר, בלב יש שני היכלות, באחד דם ובאחד

למרכבה העליונה, ונקרא בת שבע, על אבן אחת שבע העינים) הרי עדות שלא חטא דוד את חטא בת שבע כמו שאמרנו.

ומה החטא שחטא? (אלא) לקדוש ברוך הוא לבדו ולא לאחר. שהרג את אוריה בחרב בני עמון ולא הרג אותו בשעה שאמר לו ואדני יואב, שהרי דוד היה רבון עליו (ועל יואב), והכתוב מוכיח, שכתוב (שם כג) אלה שמות הגברים אשר לדוד, ולא אשר ליואב. ולא הרג אותו באותה שעה, והרג אותו בחרב בני עמון. והכתוב אומר ולא נמצא אתו דבר, רק בדבר אוריה החתי. רק למעט הוא בא. בדבר אוריה, ולא באוריה. והקדוש ברוך הוא אמר, ואותו הרגת בחרב בני עמון. וכל חרב בני עמון היה חקוק בו נחש עקם, דיוקן של דרקון, והוא עבודה זרה שלהם. אמר הקדוש ברוך הוא, נתת כח לאותו שקרן. (שכיון שחרב בני עמון התגברה אותה שעה על אוריה, כמה חזק התחזק אותו נחש עקם) משום שבשעה שהרגו בני עמון את אוריה, ועמו רבים מבני ישראל, והתגברה באותה שעה חרב בני עמון, כמה חזק התחזקה אותה עבודה זרה שקרן.

ואם תאמר שאוריה לא היה צדיק, כיון שכתוב עליו אוריה החתי - לא כף! צדיק הוא היה, אלא ששם מקומו היה חתי, כמו שנאמר ויפתח הגלעדי, על שם מקומו נקרא כף. ועל זה בדבר אוריה החתי, ששקוץ בני עמון התגבר על מחנה אלהים, שמחנות דוד היו ממש דיוקן שלמעלה, ובאותה שעה שפגם דוד מחנה זה, פגם למעלה מחנה אחר. ועל זה אמר

וּבְסִתָּם חֲכָמָה תִּזְרְעֵנִי: ט תַּחֲטְאֵנִי בְּאִזּוּב וְאֶטְהַר תְּכַבֵּסְנִי וּמִשְׁלַג אֲלַבֵּן:
י תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תַגְלִלְנָה עֲצֻמוֹת דְּבִיתִי: יא הִסְתַּר פְּנֵיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל

זוהר תהלים

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה אָמַר, כִּי הִ' אָמַר לוֹ קָלֵל. יַדַע שֶׁהָרִי מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן יֵרֵד הַדָּבָר. שְׁנֵי צְוּוּיִים צָוָה דָּוִד אֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ - אֶחָד שֶׁל יוֹאָב, וְאֶחָד שֶׁל שְׁמַעִי, עִם שְׂאֵר הַצְּוּוּיִים שֶׁצָּוָה אוֹתוֹ. שֶׁל יוֹאָב - שְׁכָתוּב (מלכים א ב) וְגַם אֶתָּה יַדְעָתָ אֶת עֲשֵׂה לִי יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה. דָּבָר נִסְתָּר הָיָה, שֶׁהָרִי אָפְלוּ שְׁלֹמֹה לֹא הָיָה לוֹ לְדַעַת. אֲלֵא מִשׁוּם שְׂאֵחָרִים יַדְעוּ (אוֹתוֹ), זֶה הַתְּגִלָּה לְשְׁלֹמֹה. וְעַל זֶה אָמַר, וְאֶתָּה יַדְעָתָ יְגוּ', מֵה שְׁלֹא רָאוּי לָךְ לְדַעַת.

רוּחַ. אוֹתוֹ אֶחָד שְׁמָלָא בְדָם, בּוּ יֵשׁ דִּיּוֹר לִיְצַר הָרַע, וְלִבִּי לֹא כָךְ, שֶׁהָרִי הוּא רִיקוֹן, וְלֹא נִתְתִּי דִיּוֹר לְדָם רַע לְשַׁכֵּן בּוּ יְצַר הָרַע, וְלִבִּי הוּא וְדָאֵי חָלָל בְּלִי דִיּוֹר (דס) רַע, וְכִיּוֹן שְׁכָךְ זֶה, לֹא רָאוּי דָּוִד לְאוֹתוֹ חֲטָא שְׁחָטָא, אֲלֵא כְּדִי לְתַת פִּתְחוֹן פֶּה לְרִשְׁעִים, שִׂיאֲמָרוּ, דָּוִד הִמְלִיךְ חֲטָא וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה וּמַחֵל לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כָּל שְׁכָן לְשֶׂאֵר בְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה אָמַר (תהלים נא, ט) אֲלַמְדָּה פִּשְׁעִים דְּרַכִּיךָ וְחֲטָאִים אֲלִיךָ יִשׁוּבוּ.

יִשְׂרָאֵל שְׁמַעִי - שְׁכָתוּב וְהִנֵּה עִמָּךְ שְׁמַעִי בֶן גֵּרָא. מֵה זֶה וְהִנֵּה עִמָּךְ? מִזְמֵן הוּא עִמָּךְ תְּמִיד, רַבּוּ הָיָה, וּמִשׁוּם כֶּךָ לֹא אָמַר לוֹ עַל יוֹאָב וְהִנֵּה עִמָּךְ יוֹאָב. אֲבָל שְׁמַעִי זֶה שְׁנַמְצָא תְּמִיד עִמוֹ, אָמַר וְהִנֵּה עִמָּךְ. וַיִּשְׁלַח הִמְלִיךְ וַיִּקְרָא לְשְׁמַעִי וַיֹּאמֶר בְּנֵה לָךְ בֵּית בִּירוּשָׁלַם. אֵיפֹה הִיא חֲכָמְתוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה בְּזֶה? אֲלֵא הַכֹּל עֲשֵׂה בְּחֲכָמָה, וְלִכְל הַצְּדָדִים הוּא הַתְּבוּנָן. שֶׁהָרִי שְׁמַעִי הָיָה חָכֵם, וְאָמַר שְׁלֹמֹה, אֲנִי רוּצָה שֶׁתִּגְדֵּל תּוֹרָה עַל יְדֵי שְׁמַעִי וְלֹא יֵצֵא הַחוּצָה. עוֹד דָּבָר אַחֵר הַשְּׂגִיחַ שְׁלֹמֹה בְּחֲכָמָה, שְׁכָתוּב (שמואל ב טז) יֵצֵא יֵצֵא וּמְקַלֵּל. מֵה זֶה יֵצֵא יֵצֵא פְּעָמִים? מִסְפִּיק וַיֵּצֵא וַיִּקְלַל (לו). אֲלֵא יֵצִיאָה אַחַת - שִׁיֵּצֵא מִבֵּית מִדְרָשׁוֹ לְדָוִד, וַיֵּצִיאָה אַחַת - שִׁיֵּצֵא מִירוּשָׁלַם אֶל עַבְדּוֹ שְׁמַת עָלָיו. יֵצִיאָה אַחַת לְמִלְךָ, וַיֵּצִיאָה שְׁנֵי לְעַבְדִים. וְכָל זֶה רָאָה שְׁלֹמֹה וְהַשְּׂגִיחַ בְּרוּחַ הַקְדָּשׁ אוֹתָהּ הַיֵּצִיאָה

וְכָתוּב, (שמואל ב טז) וְדָוִד עָלָה בְּמַעְלָה הַזִּיתִים עָלָה וּבּוֹכָה וְרֹאשׁ לוֹ חֲפוּי וְהוּא הֵלֵךְ יַחַף. רֹאשׁ לוֹ חֲפוּי וַיַּחַף לָמָּה? אֲלֵא הָיָה נְזוּף, עֲשֵׂה עֲצָמוֹ נְזוּף לְקַבֵּל עֲנָשׁ, וְהֵם הָיוּ רְחוּקִים מִמֶּנּוּ אֲרַבַּע אַמּוֹת. אֲשֶׁרִי הָעֵבֵד שְׁכָךְ עוֹבֵד לְרַבּוֹ וּמוֹדַע לְחֲטָאוֹ לְשׁוֹב מִמֶּנּוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה. בֹּא וְרֹאֵה, יוֹתֵר הָיָה מֵה שֶׁעֲשָׂה לוֹ שְׁמַעִי בֶן גֵּרָא מִכָּל הַצְּרוֹת שֶׁעֲבָרוּ עָלָיו עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלֹא הִשִּׁיב דָּוִד כְּנִגְדּוֹ דָּבָר, שְׁכָךְ הָיָה רָאוּי לוֹ, וּבְזֶה הִתְכַּפְּרוּ חֲטָאֵיו. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן, שְׁמַעִי הָיָה תְּלָמִיד חָכֵם, וְחֲכָמָה רַבָּה הָיְתָה בּוֹ, לָמָּה יֵצֵא לְדָוִד וְעֲשֵׂה לוֹ כָּל מֵה שֶׁעֲשָׂה? אֲלֵא מִמְקוֹם אַחֵר הָיָה הַדָּבָר, וְהַכְּנִיס לוֹ בְּלִבּוֹ דָּבָר זֶה, וְכָל זֶה לְתוֹעֲלָתוֹ שֶׁל דָּוִד, שֶׁהָרִי מֵה שֶׁעֲשָׂה לוֹ שְׁמַעִי, גֵּרָם לוֹ לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה וְשָׁבֵר לְבוֹ בְּשִׁבְרֵי רַב, וְשִׁפְף הַרְבֵּה דְמַעוֹת מִתּוֹךְ לְבוֹ לְפָנָי

—== זוהר תהלים ==—

לו כְּתוּב. וְעוֹד, שֶׁהָרִי הָאֵילָן גּוֹרֵם לְהִיּוֹת נוֹטֵר וְנוֹקֵם כְּנַחֲשׁ.

וְרוּחַ נֶכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זוֹ רוּחוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ יְדוּד הַתְּפִלָּל אוֹתוֹ רוּחַ נֶכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי.

לֵב טְהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְגו', (נא, ים) : [זוהר ח"א פ' וישב (דף קצב:)] רבי יהודה פתח,

(תהלים נא) **לֵב טְהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נֶכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי.** אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוּהוּ, אֲבָל לֵב טְהוֹר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים א ג) וְנִתַּתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ וְגו', וְכְתוּב (משלי טו) וְטוֹב לֵב מְשִׁתָּה תְּמִיד, וּמִשׁוֹם כֶּךָ לֵב טְהוֹר וְדַאי. וְרוּחַ נֶכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי - זֶהוּ רוּחַ נֶכּוֹן וְדַאי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וְהַתְּעוֹרְרוּ, זוֹ רוּחוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, וְהַתְּעוֹרְרוּ (יחזקאל יא) וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם. וְדוּד הַתְּפִלָּל, אוֹתוֹ רוּחַ נֶכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי.

מִשׁוֹם שֵׁשׁ מֵהֶצֶד הָאֲחֵר לֵב טָמֵא וְרוּחַ עוֹעִים שֶׁמְסַטָּה אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם, וְזוֹ הִיא רוּחַ טְמֵאָה שֶׁנִּקְרָאת רוּחַ עוֹעִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יט) ה' מִסֹּף בְּקִרְבָּהּ רוּחַ עוֹעִים, וְעַל כֵּן וְרוּחַ נֶכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי. מֵה זֶה חֲדָשׁ? זֶה חֲדוּשׁ הַלְּבָנָה. בְּשִׁעָה שֶׁמִּתְחַדֶּשֶׁת הַלְּבָנָה, דוּד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקִיָּם, וּמִשׁוֹם כֶּךָ חֲדָשׁ. רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, זֶה שֶׁכְּתוּב (מלכים א כב) וַיֵּצֵא הָרוּחַ וַיַּעֲמֵד לְפָנָי ה' וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶפְתָּנוּ וַיֹּאמֶר ה' אֵלָיו בְּמָה. וַיֹּאמֶר אֶצֵּא וְהִיִּיתִי רוּחַ שֶׁקָּרַב בְּפִי כָּל נְבִיאָיו וַיֹּאמֶר תִּפְתָּהּ וְגַם תּוֹכַל צֵא וַעֲשֵׂה כֵן. וְשִׁנִּינוּ שֶׁהִיְתָה רוּחַ

הַשְּׁנִיָּה, וְעַל זֶה אָמַר וְהָיָה בְּיוֹם צֵאתְךָ. יָדַע שְׁבִיּוּצֵיָאָה יְמוֹת. וְעַפְרָ בַּעֲפָר מַהוּ? אָמַר שְׁלֵמָה, אֶל אָבִי זֶה הָיָה בַּעֲפָר, אֶל שְׁמַעֲי זֶה יְהָיָה בְּמַיִם, שֶׁכְּתוּב וְהָיָה בְּיוֹם צֵאתְךָ וְעִבְרַתְךָ אֶת נַחַל קְדְרוֹן. שָׁם עָפַר וְכָאֵן מַיִם. שְׁנִיָּהֶם דָּן שְׁלֵמָה, לְהִיּוֹת עָפַר וּמַיִם כְּמוֹ סוּטָה, לְמִי שֶׁהִסְטִין דְּרָכּוֹ לְאָבִיו.

כְּתוּב וְהוּא קָלְלָנִי קָלְלָה נִמְרָצַת. וְכְתוּב וְאֶשְׁבַּע לּוֹ בְּה' לֵאמֹר אִם אֲמִיתְךָ בְּחֶרֶב. וְכִי שְׁמַעֲנִי הָיָה טַפְשׁ? שְׁאֵלוֹ כֶּךָ הַשְּׁבִיעַ אוֹתוֹ, שְׁלֵא יֹאמַר בְּחֶרֶב לֵא, אֲבָל בְּחִנִּית אוֹ בְּחֶזֶק כֶּן. אֶלֵּא שְׁנֵי דְבָרִים יֵשׁ כָּאֵן. אֶחָד אָמַר הַתִּינוּק, בְּנוֹ שֶׁל הַדָּג הַגְּדוֹל, אוֹתוֹ שֶׁקִּשְׁקְשְׁוּ עוֹלָיִם לְרוּם הָעֵנָנִים. שְׁבוּעָתוֹ שֶׁל דוּד הַמֶּלֶךְ, כְּשֶׁהָיָה רוּצָה לְהִשְׁבַּע, הָיָה מוֹצִיא אֶת חֶרְבוֹ שֶׁשָּׁם הָיָה חֲקוּק שִׁם חֲקוּק וְשִׁם נִשְׁבַּע. וְכֶךָ עֲשֵׂה לְשְׁמַעֲנִי, שֶׁכְּתוּב וְאֶשְׁבַּע לּוֹ בְּה' לֵאמֹר אִם אֲמִיתְךָ בְּחֶרֶב. בְּמָה הִיְתָה הַשְּׁבוּעָה הַזֹּאת? בְּחֶרֶב. (בְּחֶרֶב הַזֹּאת שֶׁהִשָּׁם הַקְדוּשׁ רַקַּב בְּהַ שְׁבוּעָה) בְּחֶרֶב נִשְׁבַּע. וְדָבַר אַחֵר דָּן שְׁלֵמָה. אָמַר, בְּקָלְלָהּ בָּא אֶל אָבִי, בְּדָבָרִים - הָרִי דְבָרִים אֵלָיו. וּבְשֵׁם הַמֶּפְרָשׁ הָרַג אוֹתוֹ וְלֵא בְּחֶרֶב. וְלִכֵּן שְׁלֵמָה עֲשֵׂה כֶּךָ. עַכְשָׁיו יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה, שֶׁכִּיּוֹן שְׁדוּד הַשְּׁבִיעַ אוֹתוֹ, לְמָה הָרַג אוֹתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר שְׁשִׁבוּעָה זֶה הִיְתָה בְּעֲלִילָה, שֶׁהָרִי הִלֵּב וְהִפָּה לֹא הָיוּ כְּאֶחָד? אֶלֵּא וְדַאי דוּד לֹא הָרַג אוֹתוֹ, וְהָרִי יָדוּעַ, כֹּל אֵיבָרֵי הַגּוּף מְקַבְּלִים הַכֹּל, וְהִלֵּב לֹא מְקַבֵּל אֶפְלוֹ כְּחוּט שֶׁל נִימָה שֶׁל שַׁעֲרָה. דוּד הַמֶּלֶךְ הָיָה הִלֵּב, וְקַבֵּל מֵה שְׁלֵא רָאוּי לוֹ לְקַבֵּל, וּמִשׁוֹם כֶּךָ, וַיִּדְעַתְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֵׂה

עֲזַנְתִּי מִחַה: יב לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: יג אֵל

זוהר תהלים

ועוד, על מה שהרג את נבות ונטל את פרמו, למה הרג אותו הרג? אלא שהרג אותו בלי דין נענש. הרג אותו בלי דין ונטל את פרמו, ומשום כך כתוב (מלכים א כא) הרצחת וגם ירשת, ועל כן נענש. ובא וראה כמה הם בני אדם בעולם שרוח השקר הזו מסטה אותם בשקר, והוא שולט בעולם בכמה צדדים ובכמה מעשים, והנה בארנו את הדברים. ועל כן דוד המלך בקש להשמר ממנו ורצה לצאת מתוך הטמאה, שכתוב (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. זו היא רוח נכון, והאחר הוא רוח שקר. ועל כן שתי דרגות הן, אחת קדושה ואחת טמאה.

קרבו בא להתקרב לפני ה' ולעורר חסדים ללב טהור ברא לי אלהים וגו', (נא יב): זוהר ח"א פ' ויקרא (דף ה:) רבי חזקיה היה מצוי לפני רבי שמעון. אמר לו, זה שנקרא קרבן, קרוב היה צריך להיות, או קריבות. מה זה קרבן? אמר לו, הרי זה ידוע לחברים, קרבן הוא מאותם הכתרים הקדושים שנקרבים כלם כאחד ונקשרים זה עם זה עד שכלם נעשים אחד, ביחוד שלם, לתקן את השם הקדוש פראוי. זהו שכתוב קרבן לה'. קרבן של אותם כתרים קדושים לה' הוא, להתקן השם הקדוש וליחדו פראוי כדי שימצאו רחמים בכל העולמות. והשם הקדוש שהתעטר בעטרותיו לבשם את הכל. וכל זה כדי לעורר רחמים ולא לעורר דין. ומשום כך

נבות היזרעאלי. וכי הנשמות, כיון שעולות ועומדות למעלה, הן יכולות לשוב לעולם הזה? והדבר תמוה שאמר, אצא והייתי רוח שקר בפני וגו'.

ועוד, מה הטעם נענש עליו אחאב? שהרי דין התורה ששם שמואל לפני ישראל כך הוא, שכתוב (שמואל א ח) את שדויתכם וכרמיכם וזיתיכם הטובים יקח, ואם אחאב נטל אותה כרם בנבות, דין היה! ועוד, שהיתה לו כרם אחרת, או זֶהב, ולא רצה! אמר לו, יפה שאלת. בא ראה, הרוח הזו שאמרו שהיא רוח של נבות, כאן יש להסתכל - וכי הרוח של נבות יכולה לעלות ולעמד לפני הקדוש ברוך הוא לבקש שקר, שכתוב ויצא הרוח? ואם הוא צדיק, איך יבקש שקר בעולם ההוא, שהוא עולם של אמת? ומה בעולם הזה לא צריך צדיק שקר, בעולם ההוא לא כל שכן? ואם אינו צדיק, איך יכול לעמד לפני הקדוש ברוך הוא? אלא ודאי נבות לא היה כל כך צדיק לעמד לפני הקדוש ברוך הוא, אלא רוח אחרת היתה ששלטה בעולם, שזוהי רוח שתמיד עומדת ועולה לפני הקדוש ברוך הוא, וזוהי שמסטה את בני העולם לשקר, ומי שהוא רגיל בשקר, משתדל תמיד בשקר, ועל זה אמר אצא והייתי רוח שקר וגו', ועל כן הקדוש ברוך הוא אמר לו צא ועשה כן. צא מכאן, כמו שבארוהו שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יכון לנגד עיני, ומשום זה היא רוח שקר ודאי.

תְּשָׁלִיבֵנִי מִלְּפָנֶיךָ יְרוּחַ קְדֻשָׁךְ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי יְהוָה הַשִּׁיבָה לִּי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ
נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי טו אֶלְמֶדָה פְּשָׁעִים דְּרַכֶּיךָ וְחַטָּאִים אֱלֹהֶיךָ יִשׁוּבוּ: טז הַצִּילֵנִי
מִדְּמַיִם אֱלֹהִים תִּשְׁמַעְתָּ הַתְּרַגְּלִי לְשׁוֹנֵי צְדָקָתְךָ: יז אֲדַנִּי שְׁפָתַי

זוהר תהלים

הזוהר תקונא תמני טרי (דף לד ע"א) זוהר תורה
אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתֶּךָ, אֲדַנִּי
עולה במספר היכ"לשה ונאמר (חבוקק ב) וה'
בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ, זכאי
הוא מי שזוכה ליכנס להיכלו של הקב"ה
לחזות את המלך והמטרונה, זכאי הפה
שתשרה בו תפלה שהיא אֲדַנִּי שאומרים
אלהי אדני שפתי תפתח, וזכאין השפתים
שהן שערי ההיכל, כדמיון אלה שנאמר
בהן פתחו לי שערי צדק, שכאשר הפה
פותח בתפלה עם השכינה אז הוי"ה יענה
מיד, זש"כ (ישעי' נח) אז תקרא וה' יענה,
א"ז מספר ח', והן ח' אותיות של הוי"ה
אהי"ה, וה' יענה, הוא ובית דינו, וזהו
הוי"ה אֲדַנִּי יאהדונה". ובווא וראה אם
האדם עולה במחשבתו בתפלתו עם
השכינה, וכמו כן בכל מצוה ומצוה שהוא
עושה, מיד כשהוא דופק בפתח היכל
המלך הן נביא או חוזה או חכם או צדיק
או חסיד, מדי כשהוא קורא לפני השער
אם השכינה עלתה שמה אז הוי"ה יענה
מיד, ולא ימתין לעבד או לשר שיפתח לו,
אלא הקב"ה ממש פותח לו מתוך
החביבות והאהבה שיש לו אליה כחתן
אל הכלהשי ואם השכינה לא עלתה

לה' הוא, ולא לאלהים. לה' - אָנוּ צְרִיכִים
לְעוֹרֵר רַחֲמִים, וְלֹא לְאֱלֹהִים. אָנוּ רוֹצִים
רַחֲמִים וְלֹא דִין. אָמַר, אֲשֶׁרֵי חֲלָקִי
שְׁשָׂאֲלַתִּי וְהִרוּחְתִּי אֶת הַדְּבָרִים הַלְלוּ,
וְזֶהוּ בְּרוּר הַדְּבָר. אָבֵל הָרִי כְּתוּב, (תהלים נא)
לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וּגְו', (נא, יב) לֵב
נִשְׁבַּר וְנִדְפָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. זְבַחִי
אֱלֹהִים כְּתוּב, וְלֹא זְבַחִי ה'. אָמַר לוּ, וְדַאי
כֶּךָ זֶה, קָרַבֵּן אֱלֹהִים לֹא כְּתוּב, אֶלֶּא זְבַחִי
אֱלֹהִים. וְלִכֵּן שְׁחִיטָתֵךְ בְּצִפּוֹן, שְׁהָרִי
זְבִיחָה הִיא בְּשִׁבְלֵי אֱלֹהִים, אוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל
הַגְּבוּרָה שִׁתְּבַשֵּׁם וְיִשְׁבַּר אֶת רוּחַ הַדִּין,
וְיַחַלֵּשׁ הַדִּין, וְיִתְגַּבְּרוּ רַחֲמִים עַל דִּין. וְעַל
כֵּן זְבַחִי אֱלֹהִים, לְשִׁבַר אֶת הַפֶּתַח וְהַתְּקַף
שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה, שְׁכְּתוּב רוּחַ נִשְׁבְּרָה,
שְׁתִּהְיֶה אוֹתָהּ רוּחַ הַתְּקִיפָה נִשְׁבְּרָה, וְלֹא
יִתְגַּבֵּר רוּחָהּ וְכִחָהּ וְתִקְפָהּ. וְאֵז אָדָם צָרִיךְ
לְעַמֵּד עַל הַמְּזַבַּח בְּרוּחַ נִשְׁבְּרָה, וְיִתְבַּיֵּשׁ
בְּמַעֲשָׂיו, כְּדִי שְׁתִּהְיֶה אוֹתָהּ רוּחַ תְּקִיפָה
שְׁבוּרָה, וְהַכֵּל כְּדִי שְׁהַדִּין יִתְבַּשֵּׁם,
וְיִתְגַּבְּרוּ הַרַחֲמִים עַל הַדִּין.

כְּאֲשֶׁר הִפָּה פוֹתַח בְּתַפְלָה עִם הַשְּׁכִינָה אֶז
הַוִּי"ה יַעֲנֵה מִיד

אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּגְו' (נא, יז): [תיקוני

זיו זוהר

קודם כל מצוה ותפלה לשם יחוד קוב"ה
ושכינתיה:

קה. כאן יתבאר הסוד לאמר פסוק זה קודם כל
התפלה שבלחש: קו. ובעבור סוד זה נתקן לומר

תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהַלֵּתֶךָ: יֵה כִּי לֹא תַחֲפֹץ זִבַח וְאַתָּנָה עֹלָה לֹא תִרְצֶה:
 יֵה זִבְחֵי אֱלֹהִים רֹחַ נְשַׁבְּרָה לֵב נְשַׁבְּרָה וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה:

זוהר תהלים

זִבַּח שְׁלָמִים לַה'. וּמִשׁוֹם כֶּף, כִּיּוֹן שְׁדוּד
 הַמֶּלֶךְ אָמַר לְאֱלֹהִים, הַצֵּטְרֵךְ לְכָתֹב כִּי לֹא
 תַחֲפֹץ זִבַּח וְאַתָּנָה עֹלָה לֹא תִרְצֶה. שְׁהָרִי
 לְשֵׁם הַזֶּה לֹא מְקַרִּיבִים, אֲלֵא רֹחַ נְשַׁבְּרָה,
 שְׁכָתוֹב זִבְחֵי אֱלֹהִים רֹחַ נְשַׁבְּרָה. קָרְבַּן
 שֶׁל אֱלֹהִים הוּא עֵצֶב וְשִׁבְרוֹן לֵב. וּמִשׁוֹם
 כֶּף, מִי שֶׁחָלַם חֵלוֹם רַע, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת
 עֲצָבוֹת, שְׁהָרִי בְּמִדַּת אֱלֹהִים (דִּין) עֹמֵד,
 וְזִבַּח שֶׁל מִדַּת הַדִּין צָרִיךְ עֲצָבוֹת וְרוּחַ
 נְשַׁבְּרָה, וְאוֹתָהּ עֲצָבוֹת מְרַפֵּאת אֶת הַחֵלוֹם
 הָרַע, וְלֹא שׁוֹלֵט עָלָיו הַדִּין. שְׁהָרִי הַזִּבַּח
 שְׁרָאוֹי לְמִדַּת הַדִּין, הַקָּרִיב לְפָנֶיהָ.

לֵב נְשַׁבְּרָה וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. מַה זֶה
 לֹא תִבְזֶה? מִכֶּלֶל שֵׁשׁ לֵב שֶׁהוּא
 בּוֹזֵה? כֵּן. זֶהוּ לֵב שֶׁהוּא גָּאָה, לֵב בְּגִסּוֹת
 הַרוּחַ, הֵינּוּ לֵב בּוֹזֵה, אֲבָל לֵב נְשַׁבְּרָה
 וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. הֵיטִיבָה בְּרִצּוֹנָךְ
 אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. מַה זֶה
 הֵיטִיבָה? נִרְאֶה שְׁהָרִי טוֹב יֵשׁ בָּהּ, וְעִכְשָׁו
 הֵיטִיבָה עַל אוֹתוֹ הַטּוֹב! וְדַאי כֶּף הוּא,
 שְׁהָרִי מִן הַיּוֹם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 הַשְׁתַּדֵּל בְּבָנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׁלֹמֶעֱלָה עַד
 עַכְשָׁו, אוֹתָהּ הִטְבָּה שֶׁל רִצּוֹן לֹא שָׁרְתָה
 עַל אוֹתוֹ הַבְּנִיין, וְעַל כֵּן לֹא נִתְקַן. שְׁהָרִי
 בְּשָׁעָה שֶׁהִרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן יִתְעוֹרֵר, הוּא
 יֵיטִיב וְיִדְלִיק אֶת הַמְּנֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַבְּנִיין
 וְאוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, שְׁאִפְלוּ הַמְּלָאכִים שֶׁל
 מַעֲלָה לֹא יוֹכְלוּ (לֵא) לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ בֵּית
 מִקְדָּשׁ וְלֹא בְּאוֹתוֹ בְּנִיין, וְאֵז בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 וְכָל הַמַּעֲשֶׂה נִתְקַן.

בתפלה ההיא או בעשיית מצוה, אין
 הקב"ה מחשיבו שיפתח לו היכלו,
 ואפילו לא על ידי שליח, ואין הוא
 כדאי ליכנס להיכל המלך, עוליו נאמר
 בחוץ תעמד, ומבחוץ נותנים לו בקשתו
 על ידי שליח או ממונה, ואם גם
 תפלתו אינה עולה כראוי דוחים אותה
 החוצה וסוגרים השערים בפניה, ועליה
 נאמר (משלי א) אז יקראנני ולא אענה
 ישחרנני ולא ימצאנני, כמו כן כאשר
 קוראים ישראל כל אחד ואחד להקב"ה
 בקריאת שמע או בתפלה או בכל
 מצוה, אם השכינה איננה שם גם הוא
 לא נמצא שם, זש"כ (שמות כ) בכל
 המקום אשר אזכיר את שמ"י אבוא
 אליך וברכתיך.

כִּי לֹא תַחֲפֹץ זִבַּח וּגו' (נא, יח): [זוהר ח"ב פ'
 משפטים (דף ק"א)]. כָּתוּב כִּי לֹא תַחֲפֹץ זִבַּח
 וְאַתָּנָה עֹלָה לֹא תִרְצֶה. זִבְחֵי אֱלֹהִים רֹחַ
 נְשַׁבְּרָה לֵב נְשַׁבְּרָה וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה.
 כִּי לֹא תַחֲפֹץ זִבַּח, וְכִי לֹא רוּצָה הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא שִׁיקְרִיבוּ לְפָנָיו קָרְבַּן, וְהָרִי הוּא
 תִּקַּן לְרָשָׁעִים קָרְבַּן שִׁיקְרִיבוּ וְיִתְכַפֵּר לָהֶם
 חַטָּאִים? אֲלֵא שְׁדוּד אָמַר אֶת זֶה לְשֵׁם
 אֱלֹהִים, וְקָרְבַּן לֹא מְקַרִּיבִים לְשֵׁם אֱלֹהִים,
 אֲלֵא לְשֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. שְׁהָרִי
 לְדִין הַקְּשָׁה, מִדַּת הַדִּין, לֹא מְקַרִּיבִים
 קָרְבַּן, שְׁכָתוֹב (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם
 קָרְבַּן לַה'. לַה', וְלֹא לְשֵׁם אֱלֹהִים. וְכִי
 מְקַרִּיב קָרְבַּן מִנְחָה לַה'. זִבַּח תּוֹדָה לַה'.

כ היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים: כא אז תחפץ זבחי צדק
עולה וכליל אז יעלו על מזבחתך פרים:

זוהר תהלים

רוח הולך ולא ישוב. שיהיה אותו אדם
בהבטחה שלא ישוב אצלו לעולמים. זהו
שכתוב ולא ישוב. לב נשבר ונדכה - אותו
אדם שלא התגאה ולא התענג בתענוגי
העולם - אלהים לא תבזה, בכבוד הוא
אצלו.

היטיבה ברצונך וגו' (נא, כ): [זוהר ח"ב פ'
משפטים (דף ק"ז).]

ירושלים. וכי מיום שהשתדל בכנין בית
המקדש עד עכשו לא בנה אותם? (א) אם
חומות ירושלים עד עכשו לא בנה - בית
המקדש על אחת כמה וכמה. אלא שכל
מעשי הקדוש ברוך הוא אינם כמעשי בן
אדם. כשבני אדם בנו בית המקדש למטה,
בהתחלה עשו את חומות העיר, ולבסוף
עשו את בית המקדש. חומות העיר
בהתחלה כדי להגן עליהם, ואחר כך בנין
הבית. והקדוש ברוך הוא לא כך, אלא
בונה בתחלה את בית המקדש, ובסוף
כשיוויריד אותו מן השמים יושיב אותו על
מקומו, אז יבנה את חומות ירושלים, שהן
חומות העיר. ועל זה אמר דוד המלך עליו
השלוש, (תהלים נא) היטיבה ברצונך את ציון
- בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות
ירושלים. כאן יש סוד. כל המעשים
שעושה הקדוש ברוך הוא, בהתחלה
מקדים אותו שלבחוץ, ואחר המח
שלפנים, וכאן לא כך. בא וראה, כל אותם
המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא
ומקדים אותו של בחוץ, המח הקדים

כאשר בא אדם להטמא בחטאיו ממשיך
עליו רוח מצד הטמאה ומתגאה על האדם
ושולט עליו לכל רצונו

זבחי אלהים רוח נשברה וגו' (נא, ט): [זוהר
ח"ג פ' פנחס (דף ר"מ).]

זבחי אלהים רוח נשברה וגו'.
פסוק זה פרושהו, שרצון הקדוש ברוך
הוא, אין רצונו בקרבן של אדם על
חטאיו, אלא רוח נשברה. ובני אדם לא
יודעים מה אומרים. וכך שמענו מהמנורה
הקדושה, שכאשר בא אדם להטמא
בחטאיו, ממשיך עליו רוח מצד הטמאה,
ומתגאה על האדם ושולט עליו לכל
רצונו. ואותו צד הטמאה מתגבר בכחו
ומתחזק, ושולט עליו שיעשה רצונו. בא
אדם ושולט עליו להטהר - מטהרים אותו.
בזמן שהיה בית המקדש קיים, הקריב
קרבנו - כל כפרה שלו תלויה עליו, עד
שהתחרט ושבר לאותה הרוח מתוך גאותו
והשפיל אותה. וזוהי השבירה של אותה
דרגה של טמאה. וכאשר נשברת אותה
רוח הטמאה ומקריב קרבנו, זהו שמתקבל
ברצון כמו שצריך.

ואם לא נשברת אותה רוח, אין קרבנו
כלום, ונמסר לכלבים, שהרי קרבן
זה אינו של הקדוש ברוך הוא, אלא
מהכלבים. ומשום זה זבחי אלהים כמו
שצריך הוא רוח נשברה, שישבר אותה
רוח טמאה ולא תשלט. ועל זה מי שישבר
אותה כמו שצריך, עליו כתוב, (תהלים עח)

—== זוהר תהלים ==—

ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי

אז תחפץ וגו' (נא, כא) : [זוהר ח"ב פ' משפטים דף

ק"ט.] באותו זמן, (תהלים נא) אז תחפץ זבחי

צדק. היות שהרי אז יתחבר הכל בחבור אחד, ויהיה השם שלם בכל תקונו, ואז הקרבן יהיה שלם לה' אלהים. שעכשו אלהים לא מתחבר לקרבן, שאלמלא התחבר בו, כמה אלהים יעלו אזנים להתחבר לשם. אבל באותו זמן, (שם פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות אתה אלהים לבדך. ואין אלהים אחר. ובאותו זמן כתוב,

(דברים לב) ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי. (ראו עתה) ראו כי אני אני הוא גדול, מה זה עתה? אלא שלא היה קדם לכן, ובאותו זמן זה יהיה. אמר הקדוש ברוך הוא, עתה ראו מה שלא יכלתם לראות מקדם לכן. כי אני אני, למה פעמים? אלא כדי לדיק, שהרי אין שם אלהים, אלא הוא. שהרי כמה פעמים שנאמר אני פעם אחת ולא יותר, והיה שם הצד האחר. אבל עכשו אני אני הוא ואין אלהים עמדי, שהרי כל הצד האחר העבר, ודוקא אני אני. אני אמית ואחיה. עד עכשו המח היה מן הצד האחר. מכאן והלאה, אני אמית ואחיה. מכאן שבאותו הזמן, כל אותם שלא טעמו טעם המות - ממנו יהיה להם מות, ויקים אותם (מיד). למה? כדי שלא תשאיר מאותה הזמנה בעולם כלל, ויהיה עולם חדש במעשי ירי הקדוש ברוך הוא.

במשכה, ובמעשה אותו של בחוץ, שהרי כל קלפה היא מצד האחר, והמח מן המח, ותמיד הצד האחר מקדים וגדל ומתרבה ושומר הפרי. כיון שמתרבה, זורקים אותו החוצה, ויכין רשע וצדיק ילבש, וזורקים את אותה קלפה, ומברכים את הצדיק בעולם. אבל כאן, בבנין בית המקדש, שהצד הרע יעבר מהעולם - לא צריך, שהרי המח והקלפה שלו היה. הקדים המח, שכתוב היטיבה ברצונך את ציון - בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות ירושלים. אותה חומה החיצונית, שהיא קלפה, שלו היא ממש, שכתוב (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב. אני ולא הצד הרע.

ישראל הם המח העליון של העולם. ישראל עלו במחשבה בתחלה. העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות, שהם קלפה, הקדימו, שכתוב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להקדים את המח בלי קלפה, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. המח קודם לקלפה. ואף על גב שהמח יעמד בלי קלפה, מי הוא שיושיט יד לאכל ממנו? משום שכל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה'.

נב א לַמְנַצֵּחַ מִשְׁבִּיל לְדוֹד: ב בְּבוֹא דוֹאג הָאֲדָמִי וַיַּגֵּד לְשֹׂאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ
 בָּא דוֹד אֵל בֵּית אַחִימֶלֶךְ: ג מַה תַּתְּחַלֵּל בְּרַעַה הַגִּבּוֹר חֶסֶד אֵל כָּל
 הַיּוֹם: ד הַיּוֹת תִּחְשַׁב לְשׁוֹנֵךְ בְּתַעַר מִלְטֵשׁ עֲשֵׂה רַמְיָה: ה אַחֲבַת רַע מִטּוֹב
 שְׁקָר מְדַבֵּר צֶדֶק סֵלַח: ו אַחֲבַת כָּל דְּבָרֵי בָלַע לְשׁוֹן מְרֻמָּה: ז גַּם אֵל יִתְצַדֵּק
 לְנֶצַח יַחֲתֵךְ וַיִּסְחָךְ מֵאֲחֵל וְיִשְׁרֹשֶׁף מֵאַרְץ חַיִּים סֵלַח: ח וַיִּרְאוּ צַדִּיקִים וַיִּירְאוּ
 וְעָלְיוּ יִשְׁחַקוּ: ט תִּנְהַה הַגִּבּוֹר לֹא יִשִּׂים אֱלֹהִים ^{תַּחַת בְּעַל הַיָּמִין} מְעֻזּוֹ וַיִּכְטַח בְּרַב עֲשָׂרוֹ
 יַעֲזוּ בַּחֲרֹתָיו: י וַאֲנִי כְּזוֹת רַעַנְן בְּבֵית אֱלֹהִים ^{תַּחַת בְּעַל הַיָּמִין} בְּמַחְתֵּי בַחֲסֵד אֱלֹהִים ^{תַּחַת בְּעַל הַיָּמִין}

— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים —

להסיר המורגל מדבר לשון הרע

בבוא דואג וגו' (נב, ב) [שימוש תהלים לפרק נב] להסיר המורגל מדבר לשון הרע, כתוב אותו ותלהו עליו.

— זוהר תהלים —

דוד המלך נקרא זית רענן

חמור גורם לחטא גם כן נענש עליו

וַאֲנִי כְּזוֹת רַעַנְן בְּבֵית וגו' (נב, ב): [זוהר ח"ג
 פ' שלח לך (דף קס"ד):] **וּבִשְׁעָה שְׁכַתּוֹב**
 וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אֵלָיו עוֹד, לֹא יָדַע אָדָם
 לְאֵן הִלְכָה, וְהִיא שָׁבָה לְמִקּוֹמָה וְנִגְנְזָה
 בְּפִתַח זֶה, וְהִיא תִקַּח עֲטָרָה בְּפִיָּה וְתִשִּׂים
 עַל רֹאשׁ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, הַגִּיעַ וְלֹא הַגִּיעַ,
 וְאִז כְּתוֹב, (תהלים כא) **תְּשִׁית לְרֹאשׁוֹ עֲטָרַת**
פָּז. וְכִינּוֹן שִׁיקְרָא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּסִפְר
תּוֹרָה, יְקוֹמוּ שְׁנֵי נְשָׂרִים, זֶה מִכָּאן וְזֶה
מִכָּאן, וַיּוֹנֶה מִתְּכּוֹפְפֶת, וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ
יֵרֵד, וְעֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ, עַד מְדַרְגָּה
אַחֲרוֹנָה. וְשְׁנֵי נְשָׂרִים פּוֹרְחִים לְמַעַלָּה עַל
רֹאשׁוֹ, וַיּוֹנֶה שָׁבָה וְעֲטָרָה בְּפִיָּה, וַיִּקְבְּלוּ
אוֹתָהּ שְׁנֵי נְשָׂרִים אֵלָיו. דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא
זֵית רַעַנְן לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוֹב
 (תהלים נב) **וַאֲנִי כְּזוֹת רַעַנְן בְּבֵית וגו'.** עֲלֵה
 זֵית - זֶה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ כֵּן דָּוִד. וְזֶהוּ שְׁרָמְזָה
 יוֹנֶה זֶה בִּימֵי נַח, שְׁכַתּוֹב (בראשית ח) וְהִנֵּה

בְּבוֹא דוֹאג הָאֲדָמִי וגו' (נב, ב): [זוהר ח"ב
 (דף רכ"ד). זוהר תורה] **בְּבוֹא דוֹאג**
הָאֲדָמִי וַיַּגֵּד לְשֹׂאוֹל וַיֹּאמֶר לוֹ בָּא דוֹד
אֵל בֵּית אַחִימֶלֶךְ. אמר רבי אבא בוא
 וראה דוד במה שהוא היה בורח מלפני
 שאול, בזה גרם שנאבדו כל אותן כהני
 נוב, ולא נשאר מכלם אלא אביתר בלבדו
 שברח, וזאת גרם כמה רעות בישראל,
 מת שאול ובניו ונפלו מישראל כמה
 אלפים ורבבות, ועכ"ז חטא ההוא היה
 תולה על דוד לגבות ממנו, עד שכל זרע
 דוד נאבדו ביום אחד, ולא נשאר מהם
 אלא יואש בלבדו שנגנב, כדמיון שלא
 נשאר מאחימלך אלא אביתר בלבדו, ועד
 זמן רב חטא ההוא היה תולה לעשות דין
 על נוב בשביל אותו החטא של נוב,
 שכתוב (ישעי' י) עוד היום בנוב לעמוד,
 וזה נתבאר.

עולם ועד: יא אודך לעולם כי עשית ואקנה שמך כי טוב נגד חסידך:

—== זוהר תהלים ==—

וכתוב כי טוב נגד חסידך, וכי לאחר אינו טוב? לא היה בידו? אמר: אוי לסחורתנו שעזבנו את הקדוש ברוך הוא בגללה. רבי חייא ורבי יוסי שהיו יושבים במערה שמחו. אמר רבי חייא לרבי יוסי, ולא אמרתי לך שפשושה הקדוש ברוך הוא נס, בכל הוא עושה? יצאו.

בשיצאו, הקדים רבי חייא ופתח, (ישעיה נ) שלום שלום לרחוק. שני שלומות כאן, אחד לרחוק ואחד לקרוב, והכל אחד. לרחוק – שנעשה קרוב. (ועוד לרחוק) זהו בעלי התשובה, שקדם היה רחוק, ועכשו הוא קרוב. ועוד רחוק – כשאדם מתרחק מהתורה, רחוק הוא מהקדוש ברוך הוא. ומי שקרוב לתורה, מקרב אותו הקדוש ברוך הוא עמו, ועכשו התחברו עמנו ותכנסו למערה. באו אותם סוחרים והשתתפו עמם. שחררו את המשא מחמוריהם ותקנו להם אכל, ויצאו כלם לפי המערה. אמר אחד מהסוחרים: יאמרו לנו בעלי התורה את הפסוק הזה, אודך לעולם כי עשית ואקנה וגו'. כי עשית, מה זה כי עשית, ולא כתוב מה? וכתוב כי טוב נגד חסידך, וכי לגבי אחר אינו כי טוב? אמר רבי חייא, כי עשית ודאי. ומה עשית? לעולם. שבגלל זה העולם שעשה הקדוש ברוך הוא והתקין אותו, מודה אדם לקדוש ברוך הוא בכל יום. ואקנה שמך כי טוב נגד חסידך, כך זה ודאי, כנגד אותם צדיקים, שמו של הקדוש ברוך הוא הוא טוב, ולא כנגד

עלה זית טרף בפיה. אותו עלה זית טרף ונחטף לכבודו, במה? בפיה. שעומדת על ראשו, ומקבל כבוד מיונה זו. ומה שכתוב טרף ולא טרפה, (אלא) כזכר הזה שעושה חיל ומנצח. בישיבת הרקיע יונה זכר הוא. מתוך שנקרא יונה כתוב כנקבה, וכתוב כזכר בזמן שמקבל כבוד זה.

אודך לעולם כי עשית ואקנה מה זה כי עשית ולא כתוב מה? כי טוב נגד חסידך וכי לגבי אחר אינו כי טוב?

אודך לעולם כי עשית וגו'. (נב, יא): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף כ"א)] רבי יוסי פתח, (שופטים ד) ויאמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי וגו', מה זה אומר? אלא אמר ברק, הואיל ורוח הקדשה שורה עליה, בזכותה אנצל ולא ישרה עלי נזק. ומה ברק סמוך על אשה להנצל בגללה – אנו, שהתורה עמנו, שהיא שמו של המלך הקדוש, על אחת כמה וכמה. ישבו בתוך אותה המערה כל אותו היום, וכשירד הלילה, האירה הלבנה במערה. עברו שני סוחרים וחמוריהם טעונים מיין וממאכל לעצמם, נחו על מטענם, ואמרים זה לזה: גלון כאן, נתן אכל ומשתה לחמורים, ואנו נכנס למערה הזו. אמר לו חברו: טרם שנכנס, תאמר לי הפסוק הזה שאינו מישיב.

אמר לו: מה הוא? אמר לו: דבר אחד, שכתוב (תהלים נב) אודך לעולם כי עשית וגו'. מהו כי עשית ולא כתוב מה?

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וַיֵּשׁ חֶסֶד, וְאֵלֹהֵי נִקְרָאוּ חֶסֶדִי דָּוִד
הַנְּאֻמָּנִים. וַיִּכְשַׁחֲסָדִי דָּוִד הִלְלוּ מִתְמַלְאִים
מֵאוֹתוֹ טוֹב שְׁשׁוּפֵעַ שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ,
אָזִי נִקְרָא הַיְסוּד טוֹב, אָזִי נִמְצָא לָהֶם
טוֹב. שֶׁהָרִי כִּמוֹ שֶׁנִּמְצָא שֶׁהוּא בּוֹ, כִּף
הוּא מְבֹשֵׁם אֶת הָעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה,
וְהַכֹּל נִמְצָא בְּבִרְכָה, וְעַל כֵּן דָּוִד הִזְהָה
מִחִכָּה לְדַרְגָּה הַזֹּאת שֶׁמְאִירָה לְעוֹלָם הַזֶּה
שֶׁהוּא אֲחוּז בָּהּ. הַדְּבָרִים הַלְלוּ, כִּף
שֶׁמַּעֲתִי אוֹתָם, אֲלֵא שֶׁלֹּא יִדְעֵתִי מֵהַ זֶה.
בָּאוּ רַבֵּי חֵיִיא וְרַבֵּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּ אוֹתוֹ
בְּרֵאשׁוֹ. אָמַר רַבֵּי חֵיִיא, מִי מְכַסֶּה עֵינַיִךְ
בְּעַפְרָה, רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שֶׁאַתָּה
בְּמִקוֹמְךָ וְאַתָּה מַרְעִישׁ הַהָרִים הָעֲלִיוֹנִים,
וְאַפְלוּ צַפְרֵי הַשָּׁמַיִם וְכֻלָּם שְׂמַחִים
בְּדַבּוּרֶיךָ. אוֹי לְעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
כְּשֶׁתִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ.

הַרְשָׁעִים שֶׁמְבַזִּים אוֹתוֹ בְּכֹל יוֹם וְאֵינָם
עוֹסְקִים בְּתוֹרָה. אָמַר לוֹ, זֶה יָפֵה, אֲבָל
שֶׁמַּעֲתִי דְבַר מְאֻחָרֵי הַכֶּתֶל, וְאֵנִי פוֹחַד
לְגִלוֹת. אָמְרוּ לוֹ רַבֵּי חֵיִיא וְרַבֵּי יוֹסִי, אָמַר
דְּבָרְךָ, שֶׁתוֹרָה אֵינָה יִרְשָׁה לְמִקוֹם אֶחָד.
אָמַר לָהֶם, יוֹם אֶחָד הֵייתִי הוֹלֵךְ לְלוֹד
וְנִכְנַסְתִּי לְעִיר, וְסַמְכֵתִי אֶת עֲצָמֵי
אֲחֵר כֶּתֶל אֶחָד, וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
הִזְהָה בְּאוֹתוֹ הַבֵּית, וְשֶׁמַּעֲתִי מִפִּי אֶת
הַפְּסוּק הַזֶּה, אוֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ.
אוֹדְךָ, דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם (לְקִדּוֹשׁ בִּירוֹד
הוּא) אָמְרוּ עַל אוֹתוֹ עוֹלָם אֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא
עָשָׂה שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ אֲחוּז בּוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם,
וְבוֹ יִרַשׁ אֶת הַמְּלָכוֹת. וְאַקְנֶה שְׁמֶךָ כִּי טוֹב
- זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּיחּוּד שֶׁל הָעוֹלָם
הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא טוֹב. מֵתִי נִקְרָא טוֹב? נִגְד
חֲסִידֶיךָ. מִי הֵם חֲסִידֶיךָ? אֲלֵא יֵשׁ חֶסֶד

נד « לַמְנַצֵּחַ בַּנְּגִינָה מְשֻׁבֵּל לְדָוִד: ב בְּבֹא הַזִּיפִים וַיֹּאמְרוּ לְשֹׂאֵל הֲלֹא דָוִד
מִסְתַּתֵּר עִמּוֹ: ג אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} בְּשִׁמְךָ הוֹשִׁיעֵנִי וּבְנִבְרֹתֶיךָ תְּדִינֵנִי:
ד אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} שְׁמַע תַּפְלְתִּי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי: ה פִּי זָרִים קָמוּ עָלַי וְעֲרִיצִים
בְּקִשׁוֹ נַפְשִׁי לֹא שָׁמוּ אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} לְנִגְדָם סֵלָה: ו הִנֵּה אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} עֶזְרָ לִי
אֲדַנִּי בְּסִמְכֵי נַפְשִׁי: ז (יֵשׁוּב) יָשִׁיב תָּרַע לְשִׁרְרֵי בְּאִמְתָּךְ הַצְּמוּתִים: ח בַּנְּדָבָה
אֶזְבְּחָה לָּךְ אֹזְנָה שְׁמֶךָ יְהוָה ^{יְהוָה} בִּי טוֹב: ט בִּי מִכָּל צָרָה הֲצִילֵנִי וּבְאִיבֵי
רְאֵתָה עֵינָי:

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

להנכם מאויבך

בבוא הזיפים וגו' (נד, ב) [שימוש תהלים לפרק נד]. אמור אותו ותנצל ותראה נקמה מאויבך. ושם
שלו הוא "ה. י' מן סוף המזמור "ראתה עיני, ה' מן ו' "מסתתר עמנו בגימטריא ה"א.

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

ישמעו תפלת הלחש אנשים, ועוד שדברי
תפלת הלחש נאחזים בעולם העליון,
ודברי עולם העליון אין צריכים להשמע
לאיש.

המתפללים תפלתם בלחש בכונת הלב
שלא נשמע תפלה זו לאחר זאת התפלה
עולה ומאזינים לה כל המלאכים שנקראים
בעלי אזנים

במעשה חסד איש למטה מעורר למעלה
פי זרים קמו עלי ועריצים בקשו נפשי
וגו'. [זוהר ח"ג דף צב:] למדנו שישראל
אכזריות נמנעת מהם יותר מכל שאר
עמים, ובל יראה מישראל מעשה עריץ
בעולם, שהרי כמה בעלי עינים עומדים
אצל האיש בשעת מעשה כזה, זכאי הוא
מי שמראה מעשה של חסד למטה, שהרי
במעשה האיש תולה כל דבר לעורר
למעלה ענין אחר.

אֱלֹהִים שְׁמַע תַּפְלְתִּי וְגו' (נד, ד): [זוהר ח"ב
דף רב.] זוהר תורה] אֱלֹהִים שְׁמַע
תַּפְלְתִּי הָאֲזִינָה לְאִמְרֵי פִי. [אמרי פי, זאת היא
תפלת הלחש], ולמדנו כל אלה שמתפללים
תפלתם בלחש בכונת הלב, שלא נשמע
תפלה זו לאחר, זאת התפלה עולה
ומאזינים לה כל המלאכים שנקראים בעלי
אזנים, ואם זאת התפלה נשמעת לאזני
איש, אין מי שיאזין לה למעלה, ואין
מאזינים לה אחרים מלבד מי ששמע
אותה בתחילה, לפיכך נצרך להשמר שלא

י לחודש

נה א למנצח בנגינת משביל לדוד: ב האזינה אלהים תפלתו ואל
 תתעלם מתחנוני: ג הקשיבה לי וענני אריד בשיחי ואחממה: ד מקול אויב
 מפני עקת רשע כי מיטו עלי און ובאת ישטמוני: ה לפי יחיל בקרבי ואימות
 מות נפלו עלי: ו יראה ורעד יבא כי ותבסני פלצות: ז נאמר מי יתן לי אבר
 ביזנה אעופה ואשבנה: ח הגה ארחיק נדד אלון במדבר סלה: ט אחישה מפלמ
 לי מרוח סעה מסער: י בלע אדני פלג לשונם כי ראיתי חמם וריב בעיר:
 יא יזמם ולילה יסוכבה על חומותיה ואון ועמל בקרבה: יב הנות בקרבה ולא
 ימיש מרחבה תד ובמרה: יג כי לא אויב יחרפני ואשא לא משנאי עלי הגדיל
 ואפתר ממנו: יד ואתה אנוש בערבי אלופי ומדעי: טו אשר יחדו נמתיק סוד
 בבית אלהים תהלך ברגש: טז (שימות) ושי מות עלימו ירדו שאול חיים
 כי רעות במגורם בקרבם: יז אני אל אלהים אקרא ויהנה יושעני:
 יח ערב ובקר וצהרים אשיחה ואחמה וישמע קולי: יט פדה בשלום נפשי מקרב

== שמוש תהלים ==

לכלב רע, ולשלם גמול לאויביך

האזינה אלהים תפלתי וגו' (נה, ב) שימוש תהלים לפרק נה]. לשלם גמול לאויביך ושם שלו הוא
 ו"ה. ו' מן "ואתה, ה' מן האזינה.

== זוהר תהלים ==

המיה, ומשום כך ואהמה. אחר כך
 כשנחלק הלילה, היה קם לשירות
 ותשבחות כראוי, שפתיב (תהלים סב)
 ובלילה שירה עמי, והרי נתבאר.

בבקר שהיא שעת החסד מספיק לו בחסד
 באשיחה ובמנוחה שהיא שעת הדין הקשה
 צריך המיה ומשום כך ואהמה

ערב ובקר וצהרים וגו' (נה, יח): [זוהר ח"א
 פ' חיי שרה (דף קלג.)] בא ראה, דוד בא
 ואמר שלשת זמני התפלות הללו, שפתיב
 (תהלים נה) **ערב ובקר וצהרים**, הנה שלשה.
 והוא לא התפלל אלא שנים מהם, שפתיב
 אשיחה ואהמה, ולא יותר. זה לתפלת
 הבקר – וזה לתפלת המנוחה. משום כך דיק
 אשיחה ואהמה. בבקר, שהיא שעת
 החסד, מספיק לו בחסד באשיחה.
 ובמנוחה, שהיא שעת הדין הקשה, צריך

ערב ובקר וצהרים וגו' (נה, יח) לכן לא שמו
 את תפלת ערבית חובה שאין מי שיכול
 לתקנה כמו יעקב והאף מתקנים התפלה

ערב ובקר וצהרים וגו' (נה, יח): [זוהר ח"ב
 פ' תרומה (דף קכ"ט:)] וכתוב (תהלים נה)
ערב ובקר וצהרים וגו' פסוק זה פרשוהו
 ונתבאר, אבל כאן עדין ועדנים הוא של
 תפלת כל היום, והחברים התעוררו

— תהלים — זוהר תהלים —

ובשעה שאותו עשן מעקם דרכו ועולה, הממנה הזה וששים אלף רבוא מחנות אחרות, כלם מתעתדים לקבלו ולהזון ממנו, ועומדים באותו נקב, ונכנסים בפתח אחד שנקרא קרי, וזהו סוד הכתוב (ויקרא כו) ואם תלכו עמי קרי וגו'. וכתוב, והלכתי עמכם בחמת קרי. באותו רגז היוצא מהפתח של קרי. ואלו הם שמשוטטים בלילה, ובשעה שהנשמות יוצאות לעלות להראות למעלה, הם יוצאים ומקטרגים בהם, ולא יכולים לעלות ולהראות למעלה, פרט לאותם חסידים קדושים עליונים שהם בוקעים רקיעים ואוירים ועולים, וקבוצות השרים הללו יוצאים ומודיעים דברים נזכרים לבני אדם, ונראים להם בדמיות אחרות, וצוחקים עליהם, עד ששופכים זרע, ונקראים בעלי קרי, משום שאותם שיוצאים מפתח הקרי גרמו להם. ובשעה שמתאכלים אמורים ופדרים, אותו עשן היה מרנה אותם וזן אותם. כפי כבודם כך מזונם מה שראוי להם. ובזה לא יצאו ולא משוטטים בארץ הקדושה.

ערב, כמו שנאמר (שמות יב) וגם ערב רב עלה אתם. שכל אותן קבוצות שרים מתערבים בשלטון הלילה, ולכן לא שמו את תפלת ערבית חובה, שאין מי שיכול לתקנה כמו יעקב, שהוא היה בעל (מטהר) המשכן ומתקן אותו כראוי. ואף על גב שהיא רשות, תפלה זו היא כדי להגן עלינו מתוך פחד בלילות, מתוך פחד של כמה צדדים של הגיהנם, שהרי באותה שעה טורדים את הרשעים בגיהנם על כל

בשלשת הזמנים הללו. ערב זוהי אספקלריה שלא מאירה, ובקר זוהי אספקלריה המאירה, וצהרים – (אין זה מקום שגקרא חשך, אלא הוא מקום שעומד בין זה לזה, אבל הזמן של תפלת מנחה) מקום שהוא נקרא חשך, שאחורו בערב ועומד זה עם זה. ומה שנאמר צהרים, שהוא תקף חזק השמש, הוא נקט בלשון מעלה. וכך היא הדרך – לאיש שחר קוראים לו לבן, ונקט לשון מעלה, ולפעמים קוראים ללבן שחר, שכתוב (במדבר יב) כי אשה כשית לקח. (עמוס ט) הלא כבני כשיים אתם לי וגו'. ערב זה – תפלת ערבית. ומשום שבערב הזה מתערב הצד האחר שמחשיך את אורו ושולט בלילה, שמו לו רשות, ואין לו זמן קבוע. אמורים ופדרים מתאכלים בזמן הזה, ומכאן נזונים כמה קבוצות של שרים שיוצאים ושולטים בלילה.

ואם תאמר, אם כך, הרי שנינו שכל אותם בעלי הצד האחר של רוח הטמאה לא שולטים בארץ הקדושה, והרי מעוררים אותם ישראל בזה, ואסור לעוררם לשרות על הארץ הקדושה. אלא בלילה אותו העשן עולה, ולא עולה כמו שבקרבן אחר, שהיה העשן עולה בדרך ישר, וכאן היה עולה אותו עשן לנקב אחד של הצפון, ששם כל מדורים של רוחות רעות. וכיון שאותו עשן עולה ומעקם דרך לאותו צד, כלם היו נזונים ועומדים ונכנסים למקומם, ולא היו יוצאים ושולטים בעולם. ממנה אחד עומד לאותו הצד של אותו נקב שבצפון, בכל אותם קבוצות של שרים, ושמו סנגירי"א,

זוהר תהלים

הסוד ליוֹדְעֵי מִדִּין: מִי שְׂרוּצָה לְצֵאת לְדֶרֶךְ, יָקוּם בְּנֶגַה, וַיִּשְׁגִּיחַ בְּהַתְּבוֹנְנוֹת לְפִי שְׁעָה לְצַד מְזֻרָח, וַיִּרְאֶה כְּמֶרְאֵה אוֹתוֹת שְׂמֵכוֹת בְּרַקִּיעַ, זו עוֹלָה וְזו יוֹרֶדֶת, וְאַלֶּה הֵם הַתְּנוּצָצוֹת הָאוֹתוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ בְּהֵם שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

אם הוא יודע בסוד אותן האותיות, שהם סוד השם הקדוש של ארבעים ושנים אותיות, ויזכירן כראוי ברצון הלב, יראה תוך אור הנגה של הרקיע שש יודי"ם, שלש לצד ימין ושלש לצד שמאל, ושלש ווי"ם שעולות ויורדות ונוצצות ברקיע. והן האותיות של ברכת כהנים, ואז יתפלל תפלתו ויצא לדרך, ודאי שכינה מקדימה עמו. אשרי חלקו. כשבא הבקר הזה, עמוד אחד נעוץ בצד דרום לתוך מתיחת הרקיע שעל גבי הגן, חוץ מאותו עמוד שנעוץ באמצע הגן. ועמוד זה מאיר באור של שלשה גונים מרקם בארגמן. באותו העמוד קים ענף אחד, ובאותו ענף נזדמנו שלש צפרים, מתעוררות צפצוף לשבח. פתח אחד ואמר, (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'. פותח השני ואומר, יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם. פותח השלישי ואומר, ממזרח שמש עד מבואו מהלל שם ה'. אז הכרוז מקדים וקורא הזדמנו קדושים עליונים, אותם המשבחים את רבונם התתקנו לשבח היום. ואז נפרדים היום מהלילה. אשרי חלקו של מי שקים בבקר מתוך תשבחתה של תורה שלמד בלילה, באותו זמן של תפלת הבקר.

אחד שנים מאשר ביום. ולכן מקדימים ישראל לומר "והוא רחום", שהוא משום פחד הגיהנם. ולא דין אחר אסור לעוררו, שנראה שהרי אין לו רשות לשבת להעביר את הדין מהעולם. ופחד של קטרוג הנשמות, כשרוצות לעלות למעלה כדי להראות לפני רבונם. ולכן אנו מקדימים "שומר את עמו ישראל לעד אמן". פחד של כמה מזיקים וקטרוגים שנמצאים בלילה, ויש להם רשות להזיק למי שיוצא החוצה משער ביתו, ולכן אנו מקדימים "ושמר צאתנו ובאנו".

ועל כל זה, מתוך פחד של כל זה אנו מפקידים הגופות, הרוחות והנשמות למלכות העליונה, ששלטון הכל בידיה, ועל זה תפלת ערבית בכל לילה ולילה. עתה שקרבנות ומזבחות לא נמצאו, אנו עושים כל התקונים שאנו עושים על הסוד הזה. בתצות הלילה, כשמתעוררת רוח צפון, מכה בכל אותם מדורי הרוחות הרעות, ושובר אחד (סלע חזק) את הצד האחר, ונכנס ומשוטט למעלה ומטה, וכל אותן קבוצות של מחבלים נכנסות למקומן, ונשבר כחן ולא שולטות. ואז הקדוש ברוך הוא נכנס להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, והרי נתבאר. כשבא הבקר, אור הנהר ששלט בלילה נגנו מלפני אור היום, ואז הבקר שולט, ומעבר שלטונו של הערב. (ראו) הבקר הזה הוא בקר של אור ראשון, הבקר הזה משלים טוב לכל העולמים. ממנו נזונים עליונים ותחתונים. זה משקה את הגן. זוהי שמירה של כל העולם. כאן

זו א לַמְּנִצָּחַ עַל יוֹנַת אֵלֶם רַחֲקִים לְדָוִד מִבְּתֵם בְּאַחֵז אֲתוֹ פְּלִשְׁתִּים בְּגַת:
 ב חֲנַנִּי אֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} כִּי שָׁאֲפְנִי אֲנֹשׁ כָּל הַיּוֹם לֶחֶם וּלְחַצְנִי: ג שָׁאֲפוּ שׁוֹרְרֵי
 כָּל הַיּוֹם כִּי רַבִּים לַחֲמִים לִי מְרוֹם: ד יוֹם אִירָא אֲנִי אֱלֹהֵי אֲבֹתַי: ה בְּאֱלֹהִים
 אֶחְלָל דְּבָרוֹ בְּאֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} בְּמַחְתִּי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה בְּשָׂר׃ ו כָּל
 הַיּוֹם דְּבָרֵי יַעֲצֹבוּ עָלַי כָּל מַחְשַׁבְתֵּם לְרַע: ז יִגְוֹרוּ (יַצְפִּינוּ) יַצְפֹּנוּ הַמָּוָה עִקְבֵי
 יִשְׁמְרוּ בְּאֲשֶׁר קִוּוּ נַפְשִׁי: ח עַל אֲוֶן פִּלְטָ לָמוֹ בְּאֵף עַמִּים הוֹרֵד אֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה}:
 ט נְדִי סִפְרָתָה אֶתָּה שִׁמְמָה דְמַעְתִּי בְּנִאֲרָךְ הֲלֹא בְּסִפְרָתָךְ: י אִזּוּ יִשׁוּבוּ אוֹיְבֵי
 אַחֲזֹר בְּיוֹם אֶקְרָא זֶה יִדְעֵתִי כִּי אֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} לִי: יא בְּאֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} אֶחְלָל דְּבָר
 בִּיתְנוּאֵי ^{תקנה בעל המילה} אֶחְלָל דְּבָר: יב בְּאֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} בְּמַחְתִּי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם
 לִי: יג עָלַי אֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} נִדְרִיךָ אֲשֶׁלֶם תּוֹדַת לָךְ: יד כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת הֲלֹא
 רַגְלֵי מִדְּחֵי לְהַתְּחַלֵּךְ לִפְנֵי אֱלֹהִים ^{תקנה בעל המילה} בְּאֹזֵר הַחַיִּים:

שימוש תהלים

לנאסר בכבלי ברזל

למנצח על יונת אלם וגו' (נו, א): [שימוש תהלים לפרק נו] לנאסר בכבלי ברזל ולהנצל מיצר הרע.

זוהר תהלים

שערי דמעות לא ננעלו

שהיא מבקשת נמסר בידיה, ואיש ההוא
 עם תפלה ההיא אין חוזרים ריקם,
 והקב"ה מרחם עליו, אשרי חלקו של איש
 ההוא שמוריד דמעות לפני הקב"ה
 בתפלתו.

נְדִי סִפְרָתָה אֶתָּה וּגו' (נו ט): [זוהר ח"ב ד' 99
 קסג]. זוהר תורה] נְדִי סִפְרָתָה אֶתָּה
 שִׁמְמָה דְמַעְתִּי בְּנִאֲרָךְ הֲלֹא בְּסִפְרָתָךְ. אמר
 רבי יוסי למדנו כל השערים ננעלו ונסגרו,
 ושערי דמעות לא ננעלו, ואין דמעה אלא
 מתוך צער ועצבון, וכל אותן הממונים על
 שערים ההם כלם משברים הרי קרח
 ומנעולי ברזל ומכניסים אותן הדמעות,
 ותפלה זו נכנסת לפני מלך הקדוש, ובכך
 מדרגה הידועה יש לה צער מן העצבון
 והצרה של איש ההוא, כמש"כ (ישעי' סג)
 בכל צרתם לו צר, תשוּקת עולם העליון
 אל אותה מדרגה הידועה כתשוּקת הזכר
 תמיד אל הנקבה, וכאשר המלך נכנס אצל
 המטרונה מוצא אותה בעצבון, אז כל מה

בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו
 ונקרא בשם הרחמים ובזמן שמרבים
 רשעים בעולם אלהים שמו ונקרא בשם
 האלהים

בְּאֱלֹהִים אֶחְלָל דְּבָר וּגו' (נו יא): [זוהר ח"א
 99 קסג]. זוהר תורה] בְּאֱלֹהִים
 אֶחְלָל דְּבָר בְּה' אֶחְלָל דְּבָר. אמר רבי יוסי
 הרי אמרו שהשם הוי"ה בכל מקום מורה
 על רחמים, בודאי הקב"ה הוי"ה שמו
 הוא, שכתוב (ישעי' מב) אני ה' הוא שמי,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ואנו רואים שלפעמים נקרא שמו אלהים, וזה מורה על דין בכל מקום, אלא בזמן שמרבים צדיקים בעולם הוי"ה שמו ונקרא בשם הרחמים, ובזמן שמרבים רשעים בעולם אלהים שמו ונקרא בשם האלהים. ובא וראה כל התחלות קשות ולבסוף נחת, בראש

השנה ההתחלה קשה שכל העולם נידון כל אחד ואחד לפי מעשיו, ואח"כ נחת של סליחה וכפרה, לפי שההתחלה היא מבחינת השמאל וע"כ הדין קשה, ואח"כ נתעורר בחי' הימין וע"כ נמצא נחת: [זש"כ באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר:].

וְאֵלֵהֶם לְמַנְצֵחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי שְׂאוּל בַּמְּעָרָה: ב חֲנַנִּי
 אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} חֲנַנִּי כִּי בְּךָ חִסָּה נַפְשִׁי וּבְצִל כְּנָפֶיךָ אֶחְסֶה עַד יַעֲבֹר הַדָּוָה:
 ג אֶקְרָא לְאֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} עֲלִיּוֹן לֵאלֹהֵי גִמְרָה עָלַי: ד וְשַׁלַּח מִשְׁמַיִם וַיּוֹשִׁיעֵנִי חַרְפָּה
 שְׂאֵפֵי סֶלָה וְשַׁלַּח אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} חֲסִדוֹ וְאַמְתּוֹ: ה נַפְשִׁי בְּתוֹךְ לְבָאֵם אֲשַׁכְּבָה
 לְחַטִּים בְּנֵי אָדָם שִׁנְיָתָם חֲנִית וְחַצִּים וּלְשׁוֹנָם חָרֶב חֲדָה: ו רֹמְמָה עַל הַשָּׁמַיִם
 אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ: ז רִשְׁתְּ הַכִּינּוֹ לַפְּעַמִּי כַּפֶּף נַפְשִׁי כְרוּ לְפָנַי
 שִׁיחָה נִפְלוּ בְּתוֹכָהּ סֶלָה: ח נִבְּוֹן לְבֵי אֱלֹהִים ^{תקנה בעל הבית} נִבְּוֹן לְבֵי אֲשִׁירָה וְאַזְמֶרְתָּ:

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

להצלחה

מכתם לדוד בברחו (נו, א) [שימוש תהלים לפרק נז]. להצלחה צלי יתיה בבי כנישתא עם שם שלו
 שהוא ח"י. ח' מן "חנני אלהים, י' בגימטריא מן כ' "על הארץ כבודך.

זוהר תהלים

בְּשִׁעָה שְׁבַנֵי אָדָם זוֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה אִזְ הָאָרֶץ מִתְחַזְּקַת וְנִמְצְאָת בָּהּ כָּל הַשְּׂמֻחָה
 רֹמְמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' (נו, א): [זוהר
 ח"א פ' נח (דף קסו)] בֵּא רֵאָה, בְּשִׁעָה
 שְׁבַנֵי אָדָם זוֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה, אִזְ הָאָרֶץ מִתְחַזְּקַת וְנִמְצְאָת בָּהּ כָּל
 הַשְּׂמֻחָה. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהַשְּׂכִינָה
 שׁוֹרָה עַל הָאָרֶץ. וְאִזְ הַכֹּל, עֲלִיּוֹנִים
 וְתַחְתּוֹנִים, בְּחֻדוּהָ. וְכַשְּׁבַנֵי אָדָם
 מִשְׁחִיתִים דְּרֻכֶיהָ וְלֹא שׁוֹמְרִים אֶת
 מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְחוֹטְאִים לְפָנַי רְבוּנָם, אִזְ
 כְּבִיכּוֹל דּוֹחִים אֶת הַשְּׂכִינָה מִהָעוֹלָם,
 וְנִשְׁאַרְתְּ הָאָרֶץ מִשְׁחַתָּת, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה
 נִדְחָתָה וְלֹא שׁוֹרָה עָלֶיהָ, וְאִזְ הִיא נִשְׁחַתָּת.
 מָה הַטַּעַם נִשְׁחַתָּת? מִשׁוּם שֶׁשׁוֹרָה רוּחַ
 אַחֲרֵת עָלֶיהָ שֶׁמְחַבֵּלָת אֶת הָעוֹלָם. וְעַל זֶה
 אֹמְרִים, שִׁישְׂרָאֵל נוֹתְנִים עַז לְאֱלֹהִים
 שֶׁמַּעֲמִידִים אֶת הָעוֹלָם. אֱלֹהִים זֶה שְׂכִינָה.

אוי להם לרשעים שחוטאים ומרגיזים את
 רבוונם בכל יום ובחטאייהם דוחים את
 השכינה מן הארץ

רֹמְמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' (נו, א): [זוהר
 ח"א פ' נח (דף קסו)] [ישאו את התבה
 ותָרַם מֵעַל הָאָרֶץ. רַבִּי אַבְבָּא פָתַח, (שם נו)
 רֹמְמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל הָאָרֶץ
 כְּבוֹדְךָ. אוי להם לרשעים שחוטאים
 ומרגיזים את רבוונם בכל יום, ובחטאייהם
 דוחים את השכינה מן הארץ, וגורמים
 שתסתלק מן העולם. והשכינה נקראת

ט עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוּר אֶעֱרָה שָׁחַר: י אֹדֶךָ כְּעַמִּים אֲהַנִּי אֲזַמְרָךָ
 בְּלֵאמִים: יא כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסְדְּךָ וְעַד שְׁחַקִּים אֲמַתְךָ: יב רוּמָה עַל שָׁמַיִם
 אֱלֹהִים תִּתְּנֵהּ בְּעַלְיוֹת הַשָּׁמַיִם עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ:

זוהר תהלים

אֱלֹהִים, וְעַלֶּיהָ כָּתוּב רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם
 אֱלֹהִים.
 אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שְׁזוּכָה לְעֵלוֹת יוֹתֵר וַיִּנְתֵּר עַד
 הַשָּׁמַיִם

כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסְדְּךָ וּגְוִי' (נו, ט): [זוהר
 ח"א פ' ויחי (דף ריח):] אִם זָכָה לְעֵלוֹת יוֹתֵר
 – טוֹב חָלְקוּ וְגוֹרְלוֹ לְהִדְבֵּק בְּתוֹךְ הַגּוֹף שֶׁל
 הַמֶּלֶךְ, וְאִם לֹא זָכָה לְעֵלוֹת יוֹתֵר – כָּתוּב
 (שם) וְהָיָה הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם
 קָדוֹשׁ יֵאמָר לוֹ. וְאִם זָכָה לְעֵלוֹת יוֹתֵר –
 צָדִיק הוּא, שְׁזוּכָה לְכָבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ
 וּלְהַתְעַדֵּן בְּעֵדוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעְלָה מִמָּקוֹם
 שְׁנִקְרָא שָׁמַיִם, שְׁכָתוּב (שם נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג
 עַל ה'. עַל ה' דּוֹקָא. אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מִי
 שְׁזוּכָה לְחֶסֶד הַזֶּה, שְׁכָתוּב (תהלים קח) כִּי
 גָדַל מֵעַל שָׁמַיִם חֲסְדְּךָ. וְכִי עַל הַשָּׁמַיִם
 הוּא, וְהָרִי כָּתוּב (שם נו) כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם
 חֲסְדְּךָ? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יֵשׁ חֶסֶד וַיֵּשׁ חֶסֶד,
 חֶסֶד עֲלִיּוֹן וְחֶסֶד תַּחְתּוֹן. חֶסֶד עֲלִיּוֹן הוּא
 מֵעַל הַשָּׁמַיִם, וְחֶסֶד תַּחְתּוֹן הוּא שְׁכָתוּב
 (ישעיה נה) חֲסִדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, וּבְאֵלֶּה
 כָּתוּב עַד שָׁמַיִם.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה מַכִּיר בַּחֲצוֹת לַיְלָה

עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה וּגְוִי' (נו, ט): [זוהר חדש פ'
 בראשית (דף י"ז):] אָמַר רַבִּי תַנְחוּם,
 בֹּא וּרְאֵה, דָּוִד הָיָה מַכִּיר אוֹתָהּ הַשְּׁעָה,
 שְׁשָׁנִינוּ, כִּנּוּר הָיָה תְלוּי לְמַעְלָה מִמַּטְטוֹ
 שֶׁל דָּוִד, וְכִשְׁהָיָה חֲצוֹת הַלַּיְלָה, רוּחַ
 צְפוֹנִית בָּאָה וּמְנַשְׁבֶּת בּוֹ, וּמִיָּד הָיָה קָם
 וּמִתְגַּבֵּר בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, שְׁכָתוּב (תהלים
 נו) עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוּר אֶעֱרָה
 שָׁחַר. אָמַר רַבִּי זִירָא, מַנִּין לָנוּ שְׁרוּחַ
 צְפוֹנִית מְנַשְׁבֶּת בְּכִנּוּר? אָמַר רַב יְצַחְקָא,
 מִכָּאן – כָּתוּב כָּאֵן עוֹרָה כְּבוֹדִי, וְכָתוּב שָׁם
 עוֹרֵי צְפוֹן. מַה לְהֵלֵן צְפוֹן, אִף כָּאֵן צְפוֹן.
 וְהָיוּ מְקַשְׁיָבִים לוֹ בְּכָל לַיְלָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא וְכָל הַצְּדִיקִים שְׂבָגֵן עֵדֵן, וְזֵהוּ בַּחֲצִי
 הַלַּיְלָה.

נח א למניצח אל תשחת לדוד מכתם: ב האמנם אלם צדק תדברון מישרים
 תשפטו בני אדם: ג אף בלב עולת תפעלון בארץ חמם ידיכם תפלוסון:
 ד זרו רשעים מרחם תעני מבטן דברי כזב: ה חמת למו פרמות חמת נחש כמו
 פתן חרש יאמם אזנו: ו אשר לא ישמע לקול מלחשים חזר חברים מחפם:
 ז אלהים תהם שנימו בפיו מלתעות כפירים נתן יהוה: ח יפאסו
 כמו מים יתהלכו למו ידרך (חצו) חציו כמו יתמללו: ט כמו שבלול תמם יתלך
 נפל אשת כל חזו שמש: י בטרם יבינו סירתיכם אטר כמו חי כמו חרון ישערנו:

שימוש תהלים

לכלב רע

האמנם אלם צדק תדברון (נח, ב): [שימוש תהלים לפרק נח] לכלב רע שלא יזק.

זוהר תהלים

ליזהר שלא יעקר נשמתו כמקוקמה ע"י הפעס בשביל להשרות תחתיה אל זר ולא להתחבר לרשעים
 חמת למו כדמות חמת נחש וגו' וגו'
 (נח, ה): [זוהר ח"ג (דף קפב). זוהר תורה]
 רבי יהודה פתח, כתיב (ישעי' ב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, כאן פקד הקב"ה לאדם והזהיר אותו להשמר מאותן אנשים שהטו דרכיהם מן דרך טוב לדרך רע, ומטמאים נפשם רוחם ונשמתם בטומאה הידועה ההיא. ובמה ניכר האיש לדעת מי הוא אם להתחבר עמו או להתרחק ממנו, בחמתו ממש ידע אותו האדם ויכירו מי הוא, אם הוא שומר נשמה הקדושה שלו בשעה שכעס בא עליו, שלא יעקר נשמתו ממקומה ע"י הכעס בשביל להשרות תחתיה אל זר ההוא, זה הוא אדם כראוי, זה הוא עבד רבוננו, זה הוא אדם שלם, ואם זה האיש אין שומר את נשמתו, והוא עוקר קדושה עליונה

הזאת ממקומה להשרות תחתיה צד הטומאה, ודאי זה הוא איש המורד ברבוננו, ואסור לקרב אליו ולהתחבר עמו, וזה הוא (איוב יח) טורף נפשו באפו, הוא טורף ועוקר נפשו בשביל חמתו ושמרה בקרבו אל זר, וע"ז כתוב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו, שאותה נשמה הקדושה הוא טורף לה ומטמא אותה בשביל אפו, אשר החליף הנשמה באפו, כי במ"ה נחשב הוא, עבודה זרה נחשב איש כזה, ומי שמתחבר עמו כאילו מתחבר בעבודה זרה ממש, מה הטעם, לפי שעבודה זרה ממש שורה בו, ומה אל זר כתבו בו (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים, כמו כן אסור להסתכל בפניו. ואפשר תאמר שזה רק לשעה הוא, שעוברת ואח"כ חוזרת, לא כן, שכיון שנעקרה קדושת נפשו ממנו וממקומה, ואל זר ההוא כבש למקום ההוא, הוא התחזק בו ואין עוזב מקומו. וזה האיש נטמא כל הגוף שלו

יֵא וְשִׁמְחָ צְדִיק בִּי חֲזָה נָקָם פְּעָמָיו יִרְחֵץ בְּדָם הַרְשָׁעִי: יב וַיֹּאמֶר אָדָם אֵךְ פְּרִי
 לְצַדִּיק אֵךְ יֵשׁ אֱלֹהִים שְׁפָטִים בְּאַרְצָן:

זוהר תהלים

שלמעלה, ואלהים שהוא הבית דין שלמטה, זש"כ אך יש אלהים שפטים בארץ, אלהים עליון סוד אלהים חיים הוא כולל לאותן שלמטה והכל אחד. ובוא וראה כאשר עמוד סנהדרין למטה לדון דיני נפשות היו צריכים לפתוח בזכות, בשביל להכליל זכות בדין, והתחילו בזכות מן הקטן שבהם, ואח"כ נגמר הדין מהגדול שבהם להיות הזכות נכלל בדין, כך למעלה וכך למטה, דין בזכות הוא שלימות הדין קט זה בלא זה אין הוא שלימות, ולפיכך יצחק ורבקה כאחד הם, זה דין וזאת זכות להיות שלימות ביחד, אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן

להם תורה שלימה ללכת בדרך האמת אדם אך פרי לצדיק, פי' אדם שהוא מן הבית דין מחויב לתור לפתוח בזכות ולמצוא פרי לצדיק, פי' להצדיק, ולפעמים מצדיקים ומזכים לאב בשביל פריו, כמו שאמרו ברא מזכה אבא, ואך בזה האופן יש אלהים שפטים בארץ, פי' שהשפטים ראויים להקרא בשם אלהים כיון שהשכינה שרויה ביניהם אם מתנהגים כן:

מבפנים ומבחוץ וכל חלקי נפשו קי ועוד הוא מטמא למי שמתחבר עמו, מלבד כאשר יטהר זה האיש מכל וכל ויעקר לאל זר ההוא מגופו לעולם, ואח"כ יתיגע להתקדש ולהמשיך קדושה עליו, בכך ולואי שיתקדש.

אשרי חלקם של ישראל שהקב"ה נתן להם תורה שלימה ללכת בדרך האמת

וַיֹּאמֶר אָדָם אֵךְ פְּרִי לְצַדִּיק וְגו' (נח, יב):

[זוהר ח"ב (דף רנז.) זוהר תורה] וַיֹּאמֶר

אָדָם אֵךְ פְּרִי לְצַדִּיק אֵךְ יֵשׁ אֱלֹהִים שְׁפָטִים בְּאַרְצָן, אמר רבי שמעון בוא וראה יש אלהים חיים שהוא למעלה מעלה נסתר קח. ובוזה יובן זרו רשעים מרחם על ידי טבליהם ויש אלהים שהנא חת, והם טמאים כעבודה זרה לכן בניהם שמולידים הם רשעים מרחם, וזהו שאיתא בגמ' פסחים תניא היה ר"מ אומר כל הנותן בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי, מה ארי דורס ואוכל ואין לו בשת פנים אף ע"ה מכה ובוועל ואין לו בושת פנים: קט. ובוזה יובן ויאמר

נ « לְמִנְצַחַת אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם בִּשְׁלַח שְׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת
 לַחַמּוֹתָיו: ב הֲצִילַנִי מֵאִיְבֵי אֱלֹהֵי תַמְתְּקֹנְמִי תִשְׁבְּבֵנִי: ג הֲצִילַנִי
 מִפְּעֻלֵי אָנוֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד בִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יָגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא
 פָּשְׁעִי וְלֹא חָטָאתִי יְהוָה: ה בְּלִי עֵינֹן יְרוּצֹנוֹן וַיְבֹנְנֵנו עֲזָרָה לְקָרְאתִי וְרָאָה:
 ו וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקְצַחַת לִפְקֹד
 כָּל הַגּוֹיִם אֵל תִּחַן כָּל בְּגֵדֵי אָנוֹן סָלַח: ז וַיִּשׁוּבוּ לְעָרְבֵי יְהִמוֹ כַּכָּלֵב וַיִּסּוּכְבוּ עִיר:
 ח הִנֵּה יִבְעִיעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בִּשְׂפָתוֹתֵיהֶם כִּי מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה
 תִּשְׁחַק לָמוֹ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם: י עֲזֹ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה כִּי אֱלֹהִים מִשְׁנַבֵּי:
 יא אֱלֹהֵי תַמְתְּקֹנְמִי חֲסֵדוֹ יִקְדַּמְנִי אֱלֹהִים יְרָאֵנִי בְּשִׁרְרֵי: יב אֵל תִּתְרַגֵּם
 בְּן יִשְׁבַּח עָמִי הִנִּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוּ מִגִּנְנֵנו אֲדֹנָי: יג חֲטָאת פִּימוֹ דְּבַר
 שְׂפָתָיו וַיִּלְכְּדוּ כְּגֹאזְזִים וּמֵאֲלָה וּמִפְּחָשׁ יִסְפְּרוּ: יד פְּלַח כַּחֲמַח פְּלַח וַאֲנִימוֹ
 וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים מוֹשֵׁל בִּיעֻקֵּב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלַח: טו וַיִּשׁוּבוּ לְעָרְבֵי יְהִמוֹ
 כַּכָּלֵב וַיִּסּוּכְבוּ עִיר: טז חֲמָה (יְנוּעוֹן) יִנִּיעוֹן לְאֹכֵל אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְגֵּנוּ: יז וַאֲנִי
 אֲשִׁיר עֲזָרָה וְאַרְגֵּן לְבַקֵּר חֲסֵדְךָ כִּי חַיִּת מִשְׁנֵב לִי וּמְנוֹס בְּיוֹם צָר לִי: יח עֲזֵי
 אֱלֹהֵי אֲזֻמְרָה כִּי אֱלֹהִים מִשְׁנַבֵּי אֱלֹהֵי חֲסֵדִי:

== ————— == שימוש תהלים == ————— ==

ליצר הרע

בשלוח שאול וישמרו אל תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו את הבית לחמיותו: ג ה"צילני מן ה"צילני עד סופו ולאחר שתאמר המזמור אמור: יהי רצון מלפניך ה' אלהי השם הגדול והקדוש היוצא מן המזמור הזה שתצילני מיצר הרע ומכל דבר רע וממחשבה רעה כמו שהצלת למי שהתפלל לפניך זה המזמור אמן אמן אמן סלה סלה סלה.

== ————— == זוהר תהלים == ————— ==

יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, וחמור טעון משא לפניו, ונכנס גם הוא לאותו הבית, בתוך כך אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הרי למדנו שדוד המלך היה מתנמנם כסוס ושינתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, הלא זה שיעור קטן, שלפי זה לא היה נתעורר אפילו בשליש הלילה?

דוד המלך עליו השלום לא טעם טעם מיתה ושינה בחייו לכן לא גם שיתן נישמין וַאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָרָה וְאַרְגֵּן (נט, יז): [זוהר חלק א' פרשת ויגש (דף 71:) זוהר תורה] וַאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָרָה וְאַרְגֵּן לְבַקֵּר חֲסֵדְךָ כִּי חַיִּיתָ מִשְׁנֵב לִי וּמְנוֹס בְּיוֹם צָר לִי. רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו בכפר חנן, כאשר היו

זוהר תהלים

האדם טעם מיתה, ושולט בו הצד של רוח הטומאה.

ובזה היה נזהר דוד המלך שלא יטעם טעם מיתה, ולא ישלוט בו הצד של רוח האחר, לפי ששים נשמין חסר אחד הוא סוד החיים שלמעלה, שהם ששים נשמין העליונים, והם הסוד שלהם הוא שתולה בהם החיים^{יב}, ומשם ולמטה סוד של מיתה הוא.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה שֶׁהִקְדָּשָׁה מִתְעוֹרְרַת הָיָה דָּוִד צָרִיךְ לְהִתְקַשֵּׁר לְמִקוּמוֹ בְּמַלְכוּת וְלֹא לְהִתְחַזֵּק בְּמִקוּמוֹ הַמֵּיתָה

ועל כן דוד המלך היה משער שיעור שנתו בלילה, באופן שיתקיים בחיים, שלא ישלוט בו טעם של מיתה, וכאשר הגיע חצות הלילה היה דוד מתקיים במקום החיים, לפי שכאשר מגיע חצות הלילה, וכתר הקדוש נתעורר, נצרך שלא יהיה נמצא דוד מתקשר במקום אחר, במקום של מיתה.

דוד היה הולך לישון כשיעור שיתין נשמין קודם חצות הלילה

אמר לו, בהתחלת הלילה היה יושב עם כל חכמי ביתו, והיה שופט משפטים ועסק בדברי תורה, ואחר כך היה מתנמנם שינתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ונתעורר והתיגע בעבודת רבונו בשירות ותשבחות^{יג}.

דוד מלך ישראל חי וקים לא ישן יותר משייתין נשמין כדי שלא להיכנס למדרגת מיתה

בתוך כך אמר איש ההוא, וכי דבר זה שאמרתם כך הוא, יש סוד בענין זה, שהרי דוד המלך חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, ודוד המלך היה נשמר כל ימיו שלא יטעם טעם מיתה, לפי ששינה אחד מששים במיתה היא, ודוד בעבור מקומו שהוא חי, לא היה מתנמנם אלא ששים נשמין^{יד}, שעד ששים נשמין פחות אחד הוא חי, משם ולהלאה טועם

זיו הזוהר

ששרשו שהיא המלכות, תפרד מן התפארת עץ החיים, ויתגבר בה המיתה, כי אם אין רחמים מתגבר הדין. קיב. האמנם שכל שתין נשמין העליונים הם מקום החיים, כי הן שש הספירות כלל התפארת עץ החיים, אבל כיון שבסוף הששית תיכף מתחלת המקום שהוא סוד המיתה, לפיכך היה דוד נשמר מלישון שתין נשמין שלמין, על דרך סייג שלא יתמך בשינה רגע יותר באונס, רק היה ישן שתין נשמי פחות מעט, ויש מפורשים כאן שהשתין נשמין העליונים, רמז על שש מדרגות של מדת המלכות, ורק מדרגה השביעית של מדת המלכות, היא סוד המיתה ששם אחיזת ויניקת הקליפות בסוד הכתוב:

קי. רבי יוסי דייק כן, ממשמעות מקרא הזה, "וְאָנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ", ואמרו חכמינו זכרונם לברכה אין עז אלא תורה, שנאמר: "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן" (תהלים כט, יא), והיינו כמו שאמר דוד, "וְזִמְרוֹת הָיוּ לִי חֲקִיךָ" (תהלים קיט, נד), וכך היה מנהגו בתחלת הלילה, ועל אחר חצות אף "וְאָרְנָן לְבַקֵּר חֲסִדְךָ", פירוש עד הבקר ירנן בשירות ותשבחות. קיא. פירוש שמקומו ושורשו הוא במדת המלכות שהיא סוד המיתה, ועבודת יוד היה לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת, שנקרא עץ החיים, ועל ידי זה נעשית המלכות בבחינת חיים, ולכך היה דוד נזהר שלא לישון שתין נשמין שלמין, לטעום טעם מיתה, כי היה גורם על ידי זה פגם למעלה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בחצות הלילה יהיה כל אדם ער

לפי שכאשר נחלק הלילה וקדושה העליונה נתעוררת, ואם אדם ישן אז במטתו ואינו נתעורר להשגיח בכבוד רבונו, הרי הוא נקשר בסוד המיתה ונדבק במקום אחר, ועל כן דוד המלך היה עומד להסתכל בכבוד רבונו תמיד, חי אצל חי, ולא היה ישן בשינה לטעום טעם של מיתה, ולפיכך היה מתנמנם כסוס ששים נשמין ולא בשלימות.

מחצות יש שישים נשמין אחרים מצד המיתה

בתוך כך בא רבי אלעזר, כיון שראה אותם, אמר ודאי השכינה כאן, במה עסקתם, ספרו לו כל המדובר, אמר

בודאי יפה אמר, אבל אותן ששים נשמין, בודאי ששים נשמין של החיים הם, בין למעלה ובין למטה, משם ולהלאה יש ששים נשמין אחרים, שהם כלם מצד המיתה, ומדרגה של מיתה עליהם, ונקראין דורמיטא, וכלם הם טעם של מיתה.

דוד לא היה ישן כלל מחצות והלאה

ולפיכך דוד המלך היה מתדבק באותן ששים נשמין של חיים, ומשם ולהלאה לא היה ישן כלל, זהו שכתוב: "אם אַתָּן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפִי תְּנוּמָה" (תהלים קלב, ד), ועל כן יפה אמר, למען שיתקיים דוד חי בצד של חי, ולא בצד של מיתה.

זו הזוהר

שפע החיים, שעל ידי מדת הרחמים של התפארת, יתבטל הדין של המלכות, ובעבור זה נקרא דוד מלך ישראל חי וקיים.

"רְגְלֶיךָ יִרְדּוּת מְנוֹת" (משלי ה, ה), ודברי הזוהר הקדוש כפטיש יפוצץ סלע. קיג. היינו כנזכר לעיל, שעבודת דוד היה תמיד, לגרום הזדווגות המלכות עם התפארת עץ החיים, להמשיך אליה

יא לחודש

ס א לַמְנַצֵּחַ עַל שׁוֹשַׁן עֲדוּת מִבְּתָם לְדוֹד לְלַמֵּד: ב בְּחַצוֹתוֹ אֶת אֲרָם נְהָרִים

שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים
 לילך למלחמה

מכתם לדוד ללמד (ס, א): [שימוש תהלים לפרק ס] שם שלו הוא י"ה. י' "דצרינו, ה' מן ד' "ללמד בחלוף ה, אמור אותו קודם שתלך למלחמה ז' פעמים ותנצח.

זוהר תהלים

מִפָּרֵשׁ כָּל מִינֵי זָמֹר וְשָׁבַח בְּפִנְיֵימִיּוֹתַי כְּמוֹ
 לַמְנַצֵּחַ - מִלְּנֶצַח שְׁבַעִים שָׁמוֹת יֵשׁ לוֹ
על שושן עדות וגו' (ס, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס
 רעיא מהימנא (דף רכ"ג)] קום רבי שמעון
 ויתחדשו דברים מפיך בפסוק זה שמקדם.
 לַמְנַצֵּחַ - שֵׁם נֶצַח, נִגּוּן צַח. וְכוּ נִקְרָא ה'
 בְּעַל נִצְחוֹן קְרִבּוֹת לְאַמּוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמְזֻלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְרַחֲמִים וְדִין
 לְיִשְׂרָאֵל. וְסוּד הַדְּבָר - (מְשַׁלֵּי יֵא) וּבְאֲבֹד
 רְשָׁעִים רָנָה. מ"ל - שְׁבַעִים שָׁמוֹת יֵשׁ לוֹ,
 וְעַם נֶצַח וְהוּד ע"ב, כְּחֻשְׁבוֹן חֶסֶד, וְסוּד
 הַדְּבָר - (תְּהִלִּים טז) נְעֻמּוֹת בִּימִינֶךָ נֶצַח. הוּד
 - בו הוֹדוּ לֵה'. צְדִיק - בו (תְּהִלִּים לג) רָנְנוּ
 צְדִיקִים בְּה', וְבו (יְרֵמִיָּה לא) רָנוּ לְיַעֲקֹב
 שְׂמִחָה. תְּפֹאֲרֵת - בו (תְּהִלִּים קג) הִלְלוּ אֵל.
 הִלְלוּיָהּ, הִלְלוּ יָהּ, שְׁשֵׁם יְהוָה. בְּנִגּוּן
 וּבְזָמֹר - חֶסֶד וּגְבוּרָה. בְּשִׁיר וּבְכִרְכָּה -
 חֻכְמָה וּבִינָה. בְּאֲשֵׁרֵי - כְּתָר. בְּתִהְלָה -
 מְלָכוֹת.

אמר לו, יפה אמרת, אבל (תהלים יב)
 לַמְנַצֵּחַ עַל הַשְּׂמִינִית, שְׁלֹא תִזְוֶז
 נֶצַח מֵהוּד, שֶׁהִיא סְפִירָה שְׂמִינִית, אָמַר
 לַמְנַצֵּחַ עַל הַשְּׂמִינִית. אָמַר הַמְּנוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה, אִם כֵּךְ, בִּינָה דְרָגָתָךְ, וְלָמָּה
 פָּרְשׁוּהָ וְנָתַן הַהוּד לְמִשָּׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר
 כז) וְנָתַתָּה מֵהוּדָךְ עָלָיו? מֵר לו, יָפָה
 שְׂאֵלָתָּ. ה' עוֹלָה בְּאוֹת י', חֲמֵשׁ פְּעָמִים
 עֶשֶׂר, לְחֻמְשֵׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְהַתְּפִשְׁטוֹתֶם
 מִחֶסֶד וְעַד הוּד הֵן חֲמֵשׁ, עֶשֶׂר בְּכָל
 סְפִירָה, הֵם חֲמֵשִׁים. וּמִשׁוֹם זֶה מְבִינָה עַד
 הוּד, הַכֹּל הַתְּפִשְׁטוֹת אַחַת. אַחַר כֵּךְ בָּא

מזמור - בו ר"ז ובו מו"ם. מצד הזמר של
 תורה וזמר של תפלה. זמר מצד
 אחר הוא מו"ם ז"ר. זמר בבית - חרב
 בבית. נדה שפחה בת עובדי כוכבים
 ומזלות זונה. וזה אותיות מזמור. נגו"ן -
 שם ג"ן. כף יפי הנגון, בו הלל, כמו (שמות
 יב) ליל שמרים הוא לה' להוציאם מארץ

— תהלים — זוהר תהלים —

רבי פנחס ולן בכפר עקימין, ורבי יצחק ורבי חייא עמו.

ושונה יש בה שלשה עשר עלים ויש בה חמשה עלים מבחוץ חזקים שמחפים לשונה זו ומגנים עליה

על שושן עדות וגו' (ס, א) : [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג)] עד שהיו יושבים, אותו נשר

חזר אליהם ושושנה אחת בפיו, והשליך לפנייהם והלך לו. ראו ושמוחו. אמר רבי פנחס, ולא אמרתי לכם שנשר זה בשליחות של קונו הולך ובא? שושנה זו היא שושן עדות שאמרתי, והקדוש ברוך הוא שלח אותה אצלנו. פתח כמקדם ואמר, (תהלים ס) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. וכי שושן עדות איזו עדות מעיד? אלא שושן זה היא עדות למעשה בראשית, והיא עדות לכנסת ישראל, עדות ליחוד העליון, וזהו בגלל ששושנה זו יש בה שלשה עשר עלים, וכלם עומדים בשרש אחד, ויש בה חמשה עלים מבחוץ חזקים שמחפים לשונה זו ומגנים עליה. והכל בסוד החכמה הוא. שלשה עשר עלים אלו הם שלש עשרה מדות הרחמים שירשת כנסת ישראל מלמעלה, וכלם אחוזים בשרש אחד. (שהם י"ג תקונים של הזקן התחתון של אריך אנפין, שהם י"ג תקונים עליונים של זעיר אנפין) והוא ברית אחת ודגמת ברית היסוד (היחוד) של הכל. חמשה חזקים שסוכבים עליה אלו חמשים שערים, חמש מאות שנה (של היסוד, יסוד (כבית המקדש) ברית קדש) שעץ החיים הולך בהם.

צדיק, ולקח כל החמשים שערים לבדו, להיות שקול לכל החמש, ונקרא כל, שנוטל כל חמשים שערים. וגם כך כלה לקחה את כלם. אמר, כעת התישב דבר זה על בריו. ועוד למנצח - שם מ"ל עם נצח. וזה מ"ל מחשמ"ל. מן ח"ש - הוד ונצח, הם כנגד שתי השפות. ולכן נקראו שפתיים, חיות אש מדברות. ובחגיגה, עד היכן מעשה מרכבה? ופרשנה מן וארא, עד חשמל. שמצד הגבורה נקראו חיות אש. ונהר שיוצא מהזעה שלהם - יסוד. כל שלשת אלה מרכבה לתפארת, אדם. מעשה מרכבה זו מלכות. ובשלשת אלו, הוא חכמה ובינה ודעת. ולכן פרשנה בעלי המשנה שאין דורשים במעשה מרכבה ביחיד, אלא אם כן הוא חכם ומבין מדעתו.

שושן עדות - אלו סנהדרין גדולה

על שושן עדות וגו' (ס, א) : [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ג)] פתח ואמר רבי פנחס על זה,

(תהלים ס) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. מהו ללמד? ללמד לבני העולם חכמה. והרי פרשנו, שושן עדות - אלו סנהדרין גדולה, שכתוב בה (שיר השירים ו) סוגה בשושנים. מכתם לדוד - סימן שהראו לו, לדוד, כאשר שלח ליואב לארם נהרים ולארם צובה להלחם בהם. אמר רבי פנחס, זהו שושן עדות שקיים כאן. הרי הכוכבים בשמים, שכונה עלינו, ומדרגות עליונות עמה, ועזרה קדושה לשבח. זהו שושן בשלמות כמו שצריך. קמו והלכו אלו לכאן ואלו לכאן. הלך לו